

HİKÂYE ATÖLYESİ

9-B

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşır modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Aynı Pencereden Görünen Farklı Sevgiler

Ağır adımlarla, üniversitem için tek kurtuluş yolu olan yeni kiraladığım daireme ilerliyorum. İlk olarak eski ve kırık dökük olan zemini fark ediyorum. Sonra biraz daha ilerlediğimde beni ağır bir koku karşılıyor ama bu kokuya katlanmak zorundayım çünkü günümüzde bulabildiğim en uygun fiyatlı daireyi bulmuştum. Evi birazcık daha geziyorum, pek hoşnut olmasam da evi tutmak zorundayım. Yaşlı emlakçı önümde dikiliyor ve bana çok da umurumda olmayan şeyler söyledikten sonra sözleşmeyi imzalayıp gidiyor. Evimde kendimle baş başayım, odama geçiyorum, eşyalarımın olmadığını fark ediyorum, eşyalarımı getirmem gerektiği için apartman girişine iniyorum.

Eşyalarımı taşıırken karşı apartmandan sesler geliyor, bunların tartışma sesleri olduğu apaçık ortada. Seslerin geldiği benim dairemin karşısındaki apartmana daha dikkatli bakıyorum ve kavga eden kişilerin genç bir çift olduğunu görüyorum. Beni ilgilendirmeyen bu kavganın içine dâhil olmamak için hızlıca eşyalarımı evime taşımaya devam ediyorum.

Odama geldim ve eşyalarımı düzenlemeyi bitirdim. Şimdi de biraz dinlenmek için kendime bir fincan kahve hazırlıyorum ve bir yandan da büyükannemden kalma eski plağımı çalıştırıyorum. Kahvemle birlikte odamdaki küçük pencerenin önüne oturdum ve dışarıyı seyrediyorum. Hava hafif bulutlu ve soğuk ama bu soğukluk havanın tazeliğini götürememiş. Kahvemi yudumlarken evimin karşısında oturan genç çifti görüyorum, sevginin ne kadar doğru bir şey olduğunu düşünüyorum, hayatımıza kattığı yararları sunduğu zorlukları düşünüyorum. Günümüzdeki sevgilerin fazla değersiz ve hoşnutsuz olduğunu aklıma getiriyorum. Ben anlamasam da beynim sevginin

hayatı zorlaştıran bir aşama olduğunu benimsemişti bile. Sonra, hiç dikkat etmediğim bir ayrıntıyı fark ediyorum, genç çiftin yan dairesindeki yaşlı çifti görüyorum. Gözlerim bu görüntüye inanamamış olacak ki tekrar ve tekrar bakıyor; yaşlı çift, kendi küçük dairelerinde, yavaş bir şekilde birbirlerine sarılarak dans ediyorlar. Kafam karışıyor sevginin iyi mi kötü mü olduğunu anlayamıyorum. Aklımdan geçiriyorum, muhtemelen yaşlı adam karısına yıl dönümleri için bir gül alıyor ve karısı ona şefkat ve sevgiyle bakıp kocaman sarılıyor. Sonra ikisi bu sarılmayı büyütüp dansa çeviriyorlar. Kurduğum hayalden çıkıyorum ve bir süre daha yaşlı çifti seyretmeye devam ediyorum.

Ben seyrederken aklıma benden izinsiz bir sürü düşünce doluyor, geçmişte sevginin nasıl olduğunu düşünüyorum, çok daha saf ve temiz olduğunu kafamda kuruyorum ve kendimi ister istemez eski zamanlarda hayal ediyorum. Güzel bir elbise giymişim ve sokaklarda dertsiz sakin, huzurlu bir şekilde dolaşıyorum. Sonra onu görüyorum, denizleri kıskandıracak mavi gözleri, yapılı vücudu ve güneş ışığını andıran gülümsemesi, sonra o da beni fark ediyor ve bakışları bende takılı kalıyor ama ikimiz de bir şey yapmıyoruz çünkü başlangıcımız kötü olursa bu aramızdaki saf etkileşimi kaybedebileceğimizi biliyoruz.

Gözlerimi açıyorum ve hayalimi o derin çukurda yalnız bırakıyorum. Kendime anlam veremiyorum, daha bir süre önce sevginin gereksiz bir şey olduğunu düşünen ben, kalkmış burada sevgi ile ilgili hayal kuruyorum. Kafamı tekrar karşıya dikiyorum ve bu sefer genç çifti izlemeye başlıyorum. Evlerinde sanki iki yabancı gibiler, birbirlerine bakmıyorlar. Bu aynı sevgi kavramının insanlarda neden farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra aklıma bir düşünce ziyaret ediyor: bu iki farklı çiftin aynı zaman dilimlerinde, birbirlerini sevmedikleri...

Sevginin farklı zaman dilimlerinde insanlar tarafından farklı şekillerde yorumlandığını izliyorum aslında. Eğer genç çift, yaşlı çiftle aynı zamanda birbirlerini sevselerdi, belki onlar da saf sevginin değerini

anlayabileceklerdi... Çok şey düşündüğümü fark ediyorum ve yerimden kalkarak yer yatağıma yatıyorum. Rüyamda, pencereden o iki evli çifti izlemeye devam ediyorum.

Meryem Mualla ÖZTÜRK

Yabancı Bir Ülkede

Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Aslında fikir iyiydi ama sanırım fazla geniş düşünememişim. Kafam bunları düşündükçe karışıyordu. Okulun açılmasına bir hafta kala geldim. Hayallerim için gelmiştim ama düz bir açıyla düşünmüşüm sanırım hem de...

Evet, gerçekten düz. Kafamda bu düşüncelerle yürüyorum. O kadar dalmıştım ki önümü görmüyordum. Birine çarptım. Dönüp özür diledim. Sorun olmadığını söyledi ama iyi hissetmedim. Ona eşyalarını toplamasında yardım ettim ve bu esnada okulumuzun üniformasını gördüm. Sanırım o da yeni. Başımı kaldırdım.

–James Ruse’dan mısınız?

–Evet, bu sene son sınıfım. Sen de mi ordansın?

–Ben üçüncü sınıfım fakat başka bir ülkedenim, bu yüzden ben de yeniyim.

Beraber yürürken sohbet ediyorduk. Cana yakın birisine benziyordu. Yurda geldiğimizde zaman çok geç olmuştu veda edip odalarımıza gittik. Bir hafta boyunca ihtiyaçlarımı almaya çalıştığım için etrafıma kimsenin olmaması beni o kadar da rahatsız etmemişti doğrusu. Okulun ilk günü gelmişti. Üçüncü sınıfların olduğu yere doğru gidiyordum. James’i gördüm. Ona el salladım ve o da bana. İlginçti, buradaki müdürlerin konuşması sıkıcı olmuyor ya da belki bana öyle geliyor. Sınıfa doğru ilerledik. Öndeki bir sıraya oturamadım belki ama yine de güzel bir yeri bulmuşum yani daha açık olmak gerekirse uyumak için güzel olan yeri. Birkaç dakika sonra yanıma birisi geldi.

–Oturabilir miyim?

–Tabii ki.

Sessizliğin ardından bunun birini tanımak için fırsat olabileceğini düşündüm.

–Adın nedir?

–Ethan. Senin?

–Kaan.

–Yabancıydın sanırım.

–Evet. Türkiye’den geldim. Sen Avustralyalı mısın?

–Hayır. Ben de yabancıyım. İngiltere’den geldim.

Biz konuşmaya devam ederken gözümü çevirdiğimde birini gördüm ve dikkatimi çekti. Ethan’a onun kim olduğunu sorduğumda sınıfı tam tanımadığımı fakat onun bildiği kadarıyla Karen olduğunu söyledi. Biraz soğuk birisi olduğunu ve genelde yalnız takıldığını da ekledi ve ondan çok hoşlanmıyormuş. Samimi olmadığı için sanırım. Konuşmaya devam ediyorduk ki öğretmen sınıfa girdi. Yeni olan sadece ben değildim Ethan ve birkaç kişi daha bu sene yeniydik. Kısaca kendimizi tanıttikten sonra derse başladık.

Güzel bir günün sonuydu okul çıkışı. İlk günüm olmasına rağmen Ethan ve James ile tanışmıştım. James, bizden büyük olduğu için üst katta kalıyordu. Ben ve Ethan oda arkadaşımızdık.

Günler birbiriyle aynı geçiyordu. Sınav haftasından yeni çıkmıştık ve ben zaten bitmişim. Zor değildi fakat yoğundu. Ethan ile okulun basketbol takımındaydık. Antrenmandan çıkmıştık ve atıştırmak için bir şeyler almak için bir markete girdik. Ödemeyi yapmak için kasaya gittiğimizde:

–James?

–Selam Kaan.

–Burada mı çalışıyorsun?

–Yarı zamanlı.

Sanırım ailesinin durumu çok iyi değildi. Bunları düşünürken telefonuma baktım. Zaman çok hızlı geçmişti. Dil kursuna geç kalıyordum. Ethan ve James’e veda ettim ve ödemeyi yaptım. Acele etmeliydim çünkü geç kalıyordum. Neyse ki birkaç dakika kala varmıştım.

Kütüphaneye geldik. Çünkü yapacak bir sürü ödevimiz var ve yurttan fazla ses oluyor. Ethan, yer bulmak için yanımdan ayrıldı ben de o esnada araştırma ödevimiz için kitap aramaya başladım. Ararken yanımda tanıdık birine rastladım. Sanırım, bu Karen'di. Ona ne aradığını yardım edebileceğimi söyledim, o da bana araştırma ödevi için kitap aradığını söyledi. Ethan ile yaptığımızı ve isterse onun da katılabileceğini söyledim. Başta rahatsızlık vermek istemediğini söylese de sonunda onu ikna etmiştim. Geç saate kadar çalışmıştık ve hepimiz yorgunduk. Beraber yurda geldik, Karen'e veda attık ve Ethan ile ben odamıza gittik.

Ertesi gün ödev teslim günüydü. Sınıfa geldiğimizde bir kızın bağırdığını duyduk ne olduğunu sorduğumdaysa gerçekten şaşırtıcıydı. Karen'in onun ödevini çaldığını söylüyordu. Fakat Karen'in bunu yapmadığını biliyorduk. Ama nasıl kanıtlayacaktık? Birkaç dakika sonra Karen sınıfa geldi. Hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu. Kız onun üstüne yürüdü. Fakat gariptir ki Karen çok sakindi.

–Yine ne istiyorsun Hera?

–Ödevimi çaldığını biliyorum Karen!

Karen kahkaha attı.

–Ben mi çalmışım?! Rüyalarda yaşıyorsun. Ayrıca artık her yapamadığın ödev için şunu yapmayı kes, kimseye işlemiyor artık Hera.

–Karen asıl sen birilerinin ödevlerini çalıp çalışkan gibi görünmeyi kes.

Ethanın ayağa kalktığını gördüm. Hâlâ tartışıyorlardı, aralarına girdi.

–Karen kimsenin ödevini çalmadı.

–Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

–Benimleydi. Kaan da bizleydi.

Artık konuşmam gerektiğini fark etmiştim.

–Asıl sen Karen'in bunu yaptığından nasıl bu kadar eminsin?

Derin bir sessizlik olmuştu. Bu sessizliği sınıfa gelen öğretmen bozdu. Gürültünün nedenini sordu ve eğer geçerli bir sebep değilse bunların cezalandırılacağını söyledi. Birkaç dakika kimse konuşmadı ve yine sessizliği bozan Hera'ydı.

–Karen ödevimi çaldı.

Öğretmen ona doğru baktı.

–Kanıt istiyorum Hera.

Hera kalktı ve izin bile istemeden Karen'in ödevini aldı. Ama son sayfayı açtığında herkes şaşırmişti. Sayfada onun adı yazıyordu ve yazılar Karen'e ait değildi. Ama bu nasıl olabilirdi ki? Daha dün bizimle birlikte ödevi yapan Karendi. Fakat bu ödev nasıl oluyor da Hera'ya ait oluyordu? Gerçekten kafam karışmıştı. Öğretmen kağıdı inceledi ve Karen'e savunması olup olmadığını sordu. Karen hiçbirşey diyemiyordu fakat ben öylece duramazdım.

–Karen'in yapmadığını biliyorum.

–Nasıl biliyorsun?

–Benimleydi, yanımızdaydı Ethan da vardı.

–Evet ben de oradaydım. O yapmadı.

Öğretmen bunun yeterli olmadığını ve hepimizin müdür odasına inmemiz gerektiğini söyledi...

Muhteşem! Karen suçlu bulundu ve tabii ki ben de Ethan da yalancı şahit olduk. Fakat emindik yapan Karen değildi. Kendini suçlu hissediyor.

Ama ben kanıtlayacağım. Karen'e baktım:

–Yapmadığını biliyoruz Karen.

–Ama kanıtlayamıyoruz.

–Benim yüzümden siz de suçlu durumundasınız ve hepimiz burda cezalıyız.

–Kanıtlayacağım Karen.

–Nasıl? Dışarı bile çıkamıyoruz.

–Umrumda değil, pencereden çıkacağız. Bize kütüphanenin güvenlik kamerası lazım.

Ethan duraksadı.

–O tarafı gören kamera var mı?

Karen gülümsedi.

–Var.

–Peki bu kamera görüntüleri nerde toplanıyor Kaan?

–Bilmiyorum.

–Ben biliyorum. Bir keresinde kamera görüntüsü çalmıştım

–Karen?! Ciddi misin?

–Zorunda kalırsan yaparsın. Neyse müdürün odasında sağdaki bilgisayarlarda ve 4 numara kütüphanenin tam o bölümünü gösteriyor. Başka bir çaremiz olmadığı için harekete geçtik inmesi biraz zordu ama... Sonunda geldik. Bekçiye yakalanacağız diye aklım çıktı.

–Bir de bana sor.

Görüntüyü bulmuştuk. Karen lavaboya gittiği sırada Hera ödevi değiştiriyor. Bu sayede yalancı Karen oluyor. Ayrıca o kadar kesin konuşmasının sebebi de bu işte.

Ertesi gün öğretmene ulaştık ve ona her şeyi gösterdik. Birçok kuralı çiğneyerek bunu kanıtladığımız için biraz azar yesek de sonuç olarak Karen ve biz suçsuzduk. Tabii ki bu olaydan sonra kameraların yerleri ve sistem baştan sona değişmişti ama buna değerd

İkbal DİNDAR

Hayallerin Gücü

Büyük bir şehirde küçük bir kasabanın içinde hiç arkadaşı olmayan küçük bir kız vardı. Bu küçük kasaba adeta şehrin kalabalığından, kötülüklerinden kaçan insanları sığındığı bir mağara gibiydi; bu kasabada ne gürültü ne de kötülük vardı. İnsanlar her zaman birbirlerinin iyiliklerini isterlerdi. Kasabada tam 46 ev vardı ve kırk altı evin kırk beşinde çok güzel aileler yaşıyordu. Fakat bir tane ev boştu, o da 21 numaralı evdi. Yirmi bir numaraya kimlerin taşınacağı merak konusuydu çünkü bütün kasaba eski komşularını çok seviyorlardı.

Yirmi bir numarada oturan manavdı. Manavın kızı üniversite kazanınca şehre taşınmak zorunda kalmıştı. Bu küçük kasabanın güzel insanları Defne'yi de ailesini de çok seviyorlardı, babası öğretmen annesi ise ev hanımıydı. Defnenin hiç arkadaşı olmamasına rağmen bakkalla, kütüphaneciyle, esnafla çok iyi sohbet ederdi. Defne çok zeki bir kızdı, bütün kasaba onu çok severdi. 7. Sınıfa gidiyordu ama hiç arkadaşı yoktu. Kasabada bir sürü çocuk vardı ama o çocuklar Defne'yi zeki olduğu için aralarına almak istemiyorlardı. Defne de bu duruma çok üzülüyordu ama bu onun için sıkıntı değildi. Çünkü o tek başına da çok güzel bir şekilde eğlenebiliyordu ama gözü hep 21 numaralı evdeydi okula giderken hep o evin önünden geçerken, "Keşke buraya çok iyi anlaşabileceğim bir arkadaş gelse." diye iç geçirirdi. Defneler de 20 numarada oturuyorlardı.

Günlerden bir gün, Defne uyandığında pencereden dışarıya baktı ve çok güzel bir sabah diye iç geçirdi. Ardından birtakım sesler duydu, hemen aşağıya indi ve kahvaltı hazırlayan annesine sordu:

—Anne bu ses de nereden geliyor? Annesi kızınının 21 bu numarayla ilgili düşüncelerini biliyordu ve hemen cevap verdi:

–Yeni birileri taşınıyor, dedi. Defne, bu haberi duyunca gözleri kocaman açıldı ve hemen bahçeye koştu ama utanıp geri döndü annesi şaşırılmış bir şekilde sordu:

–Neden döndün Defne ne oldu ? Defne ise:

–Utandım anne, dedi. Annesinin aklına hemen bir fikir geldi ve:

–Ben kurabiye yapayım sende götür bu sayede merakını gidermiş olursun, dedi.

Defne bu habere çok sevindi hemen yukarı çıktı. Elini yüzünü yıkadı ve kahvaltıya koştu. Hemen kurabiyeleri götürmek istiyordu. Sonunda kurabiyeler olmuştu. Defne, cumartesi diye de ödevlerini pazara bırakmıştı. Annesi Defne’ye seslendi ve Defne koşarak mutfığa indi kurabiyeler hazır. Hemen kurabiyeleri alarak evden çıktı. Sonunda 21 numaralı evin önündeydi çok heyecanlıydı, zili çaldı ve ardından kapı açıldı. Defne, gördüklerine inanamadı çünkü tam onun yaşında bir kız duruyordu karşısında. Kız, teşekkür ederek tabağı aldı ve Defne’ye adını sordu Defne ise hemen adını söyledi. Bu sefer de isim sorma sırası defne’deydi, kızın adını sordu. Kızın adı Beren’di. Defne, bu ismi çok beğendi ve ardından ona evlerini gösterdi ve 20 numarada oturduklarını söyledi. Ardından eve geri döndü, çok mutluydu ama bir yandan da endişeliydi, ya diğer arkadaşları gibi onu dışarlarsa diye düşündü ama arkasından, Beren öyle bir kıza benzemiyordu, dedi. Günü bu sorularla bitirdi ve akşam oldu babası geldi ve yemek yediler, küçük kardeşi dışarıda top oynamak istemişti ama dışarıda sabahtan tamamen farklı bir hava vardı. Defne, kardeşine birazdan yağmur yağacağını ve dışarı çıkmayacaklarını söyledi. Defne ve ailesi film izlerken birden şiddetli bir gürültü koptu. Hemen ardından da elektrikler kesildi. Defne, elektrik kesilmesini çok severdi. Çünkü ailesiyle el hareketleriyle duvarda hayvan figürleri yaparlardı. Tam Defne’nin annesi mumu getirmişti ki zil çaldı. Herkes kapıya bakarken Defne koşarak kapıyı açmaya gitti. Bir de ne

görsün, karşısında Beren ve ailesi vardı .Ardından hemen Defne'nin ailesi de kapıya geldi ve yeni komşularını içeri davet ettiler. Komşuların gelme nedeni evlerine yeni taşındıkları için el fenerlerinin olmamasıydı. Defne, bu duruma çok sevinmişti. Ardında aileler sohbete başladılar. Beren'in babası manavdı, annesi ise ev hanımıydı, bir tane de oğlan kardeşi vardı, o da Defne'nin kardeşinden bir yaş küçüktü. Şehirden sıkıldıkları için buraya gelmişlerdi. Aileler mum ışığında uzunca sohbet etmişlerdi ve birbirlerini çok sevmişlerdi . Defne ile Beren de konuşmaya başlamışlardı .Beren ile Defne o akşam çok iyi arkadaş olmuşlardı

Pazartesi günü okula birlikte gitmeyi planladılar ve sabah erkenden kapıda buluştular. Defne ile Beren çok iyi arkadaş olmuşlardı. Beren'i sınıf arkadaşları da çok sevmişti. Herkesle ilk günden çok iyi anlaşmıştı.

Defne, onu çıkışta mahallenin esnafıyla tanıştırdı .Esnaf da Beren'i çok sevdi. Bir akşam Defneler , Berenler gelmişlerdi, o akşam dışarıda otururken Defne arkadaşına, büyüyünce ne olmak istiyorsun, diye sordu. Beren de mühendis olup yurt dışında yaşamak istediğini söyledi. Bu sefer de Beren, Defne'ye sordu, sen ne olmak istiyorsun diye. Defne, hemen yanıt verdi ve Avukat olmak istediğini ama kendi ülkesinde yaşamak istediğini söyledi. Ama o akşam, hep yurt dışında yaşamak aklında dolaştı durdu ve ikisi de sürekli aynı evde yaşayacaklarını birlikte New York'ta nasıl geçineceklerinin hayallerini kurdular. İkisi de bu hayal için çok çalıştı ve üniversite sınavına girdiler.

Büyük gün gelmişti üniversite sınav sonuçları açıklandı. Defne hukuk bölümünü, Beren de mühendislik bölümünü kazanmışlardı. İkisi de aileleri de bu habere hep birlikte sevindiler. İkisi de bu iki bölümü birincilikle bitirdiler ve hayallerine koşular.

Yıllar sonra, bir zamanlar New York ve hayallerini kurdukları anları ve başarmış olmalarının verdiği mutluluğu düşünüp bundan gurur

duydular .Artık ikisi de çok mutluydu, tabii aileleri de ve hep birlikte yaşadılar.

Ayşe Şevval OTÇUOĞLU

Müzik Festivali

Haziran ayının son haftasının cuma günü okullar yaz tatiline girmişti. Muğla'daki yazlıklarına gitmek üzere Öykü ve ailesi akşam yola koyulmuşlardı. Arkadaşlarını göreceği için çok mutluydu ama son iki yıldır olduğu gibi bu yıl da müzik festivaline gelmesi için ısrar edeceklerini bildiği için bu durumdan rahatsızdı. Rahatsız olmasının sebebi de 3 yıl önce okulda katıldığı müzik yarışmasında söyleyeceği şarkıyı söylerken bir kısmını unutmasıydı ve bu olay onu gerçekten çok üzmüştü.

Arkadaşlarının adı Bensu ve Aseldi. Bensu kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve güzel birisiydi. Uzun boyuyla ve asil görünüşüyle insanlar arasına girdiğinde dikkat çekerdi. Asel de güneş gibi parlayan sarı saçıyla ve mavi renkli gözleriyle dikkat çekerdi. Öykü; siyah saçlı, yeşil gözlü ve güzel kızdı. Kızlar insanlara karşı saygılı ve sevgi doluydular. Bu arada, Öykü ve arkadaşları 12. Sınıf öğrencisiydi. Yazlıklarına geldiklerinde gece saat 11.00' di. Hepsi yorulmuş, uyumak istiyordu. Sabah deniz havasıyla ve gökyüzünün masmavi görüntüsüyle uyandılar. Öykü, kahvaltısını yaptıktan sonra arkadaşlarıyla sahile doğru yürüyüşe çıkmıştı ve orada akşama kadar vakit geçirmişlerdi. Eve geri dönerken yolda Asel ve Bensu bu sene müzik festivaline yine gideceklerini söylediler ve son iki yıldır olduğu gibi Öykü'nün de gelmesini istediler ama Öykü gelmek istemediğini söyledi ve bu konu hakkında o akşam bir daha konuşmadılar.

Ertesi gün olduğunda yine buluştular, zaten yaz tatilinde neredeyse her gün birliktelerdi. Kızlar Öykü'ye yine sordular fikrin değişti mi diye ama her zamanki gibi cevabı yine aynı oldu. Kızlar bir şeyler yaparken arada bir tekrar sordular. Festivalin başlamasına bir hafta kalmıştı ve biletler tükenmek üzereydi. Ertesi gün Bensu'nun ve Asel'in aklına bir fikir geldi Öykü ile bir iddiaya gireceklerdi ve Öykü

kaybederse festivale gelecekti.Aslında iddiaya girmek pek iyi bir fikir değildi ama Öykü'nün yanlarında gelmesi için başka şansları kalmamıştı.Bu fikirlerini Öykü'ye söylediler ilk arkadaşlarına darılsa da kazanacağını umut ederek iddiayı kabul etti.İddia da o gün içinde birbirlerine seslenirken seslendikleri kişinin adını söylememekti, eğer söyleyen olursa iddiayı kaybetmiş olacaktı. Öykü, kaybederse festivale gitmek zorundaydı ama Bensu ya da Asel kaybederse gitmesine gerek kalmayacaktı.Aynı zamanda Bensu ve Asel'in festivallere her sene kaçırmadan gitmek isteme sebeplerinden biri de müziğe olan ilgileriydi, zaten ikisi de enstrüman çalıyorlardı. Bensu gitar, Asel de piyano çalıyordu.O gün her biri iddiayı kaybetmemek için uğraştılar ama kaybeden Öykü oldu.

Sonunda iki yıldan beri birlikte gidemedikleri festivale üçü bir gideceklerdi.Festivalin başlamasına son 6 gün kalmıştı.Öykü hâlâ gitmek istemese bile biletler tükenmeden hemen biletleri almaya gittiler ve aldılar.Evlerine geri döndüklerinde festival kamp şeklinde olduğu için küçük bir bavul hazırladılar kendilerine. Öykü hariç Asel ve Bensu o günü heyecanla beklediler.Festival günü geldiğinde yavaş yavaş evden çıkmak için hazırlandılar.Evden çıktıktan sonra festival alanına gittiler.

Bu etkinliğe katılacak herkes gelmeye başlamıştı ve böylelikle festival de başlamıştı.Öykü'nün de yavaş yavaş hoşuna gitmeye başlamıştı ve böyle müzikli bir ortamı özlediğini fark etmişti çünkü onu gerçekten çok üzen olaydan beri böyle bir ortama girmeyi cesaret edememişti ama bu sefer arkadaşları sayesinde gerçekleşmişti.Öykü, hislerini arkadaşlarına çok belli etmek istememişti. Festival, değişik etkinlikler yapılarak devam etti. Kızlar, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı ama festivalin son günü geldiğini fark etmişlerdi. O gün herkes yavaş yavaş eşyalarını toplamaya başlamıştı ve son kez topluca şarkı söyleyerek festivali sonlandırdılar.

Evlerine gitmek için yola koyuldular ve o sırada Bensu ve Asel Öykü'ye festivalin nasıl geçtiğini sordular. Öykü'nün çok hoşuna gitmişti ve üzüntüsü biraz da azalmıştı. Arkadaşlarına bunları söyledi ve onlar da buna çok sevindiler zaten amaçları buydu. Öykü o olaydan sonra müziğe karşı oluşan ön yargısını artık yavaş yavaş yıkmak istediğini arkadaşlarına söyledi ve etkinlikler olursa bu ön yargısını daha çok yıkmak için gitmek istediğini belirtti. Arkadaşlarının da istediği buydu ve başarmışlardı. Kızlar, artık etkinlik buldukça gitmeye başlamışlardı ve Öykü istediği şeyi başarmaya çalışıyordu. Sonuçta, herkesin hayatında onu üzen, utanç verici durumlar olabilirdi. Belli mi olur, belki seneye de festivale arkadaşlarını Öykü davet edecekti.

Elif BARTU

Mürsel'in Zamanla İmtihanı

Ah... Siri, saat kaç? Siri, saat 10 dediği anda yatağımdan resmen fırladım. Neden yine bu kadar geç kalmıştım, annem niye uyandırmamıştı? Hemen uniformalarımı giyip aşağıya indim. Alt kata indiğimde evde kimse yoktu. Sadece masada bir not vardı, annemden: “Artık sorunlarının olduğunu düşünmeye başladım. Bu kadar geç kalkmanın acaba bir sebebi mi var? Eğer bu olayı düzeltemezsen seni bir psikoloğa yönlendireceğim. Uyandığında okula git, eğer çok geç kalmazsan... Benimle konuşmak istersen her zaman hazırım. Annen”

Ben de artık merak ediyorum. Bu sorunu ne zaman ve nasıl çözeceğim acaba? Çok kafa yormadan kapının önündeki paraları alıp dışarı çıktım. İyi ki okulum evime çok yakın, hızlı bir şekilde gidebiliyorum. Bir de uzakta olsaydı düşünemiyorum. Hemen okula doğru koşmaya başladım.

Sınıfa girdiğimde tüm gözler üzerimdeydi, fazla utanç vericiydi. Zaten dersin yarısı geçmişti. “Hiç gelmeseydin de olur.” demişti öğretmenimiz. Çoğu arkadaşım gülmüştü. Yerime doğru gittim ve sırama oturdum. Sıra arkadaşım Subaru, bana doğru endişeli bir şekilde baktı. “Dersten sonra konuşuruz.” dedim. “Hey, tamam artık! Bu kadar şaka yeter. Artık derse geçelim.” dedi ve dersi dinlemeye koyuldum. “Dostum, beni iyi dinle, eğer bu olayından vazgeçemezsen ya seni uyandırmak için bir kız bekleyeceksin ya da hayatından vazgeçeceksin.” dedi Subaru. Birlikte aşağıya indik ve kahvaltı yaptık. “Eğer istersen bugün senin için bir yere gidelim çünkü gerçekten başın derde girebilir.” diye ekledi. “Eğer öyle diyorsan...” dedim isteksiz bir şekilde ama Subaru'ya güveniyorum çünkü çok uzun zamandır arkadaşız. Onun benim için en iyi şeyi düşündüğünü biliyorum ve bu yüzden onun söylediği yere gideceğim.

Okuldan çıktıktan sonra onun dediği yere gitmek üzere anlaştık, bir saat sonra evimin yakınındaki parktan oraya gidecektik. Onun beni nasıl bir yere götüreceğini bilmiyordum ve bu beni tedirgin ediyordu. Fazla aldırmadan hazırlandım. Yeni kıyafetler giyip kendim için atıştırmalık bir şeyler hazırladım ve dışarı çıktım.

Bir saat sonrası için anlaştığımız yere vardım. Subaru'nun yüzünde küçümser bir ifade vardı: "Hiç gelmeyeceğini sanmıştım, Mürsel." dedi. Saate baktığımda 10 dakika geç kaldığımı fark ettim. "Yine mi geç kaldım? Halbuki erkenden işim bitmişti." dedim. "Ya, tabii. Ben de öyle olduğunu biliyorum." dedi alaycı bir şekilde. Lafı çok uzatmasını istemediğimden elimle ona işaret edip gitmemiz gerektiğini söyledim ve çarşıya doğru yürümeye başladık.

"İşte geldik! Sana bahsettiğim yer burası." dedi Subaru eliyle işaret ederek. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey ama normal bir binaya benziyordu. Binanın önündeki basamaklarda tırmanmaya başladık. İçimde garip bir his vardı, nedensiz bir tedirginlik gibi. Cam kapının önüne gelince Subaru girsin diye kapıyı açtım, sonra da ben girdim. İçerisi normal bir ofise benziyordu: kaygan yerler, parlak ışıklar, geniş bir resepsiyon ve cam odalar... Subaru, benden izin isteyip resepsiyona gitti. Resepsiyondaki kadına bir isim verdi ve onun müsait olup olmadığını sordu. Kadın evet anlamında başını salladı. Subaru, kadına teşekkür edip eliyle gelmemi söyleyen bir işaret yaptı. Yanına hızlı adımlarla gittim ve ona ne olduğunu sordum. Hiçbir şey söylemeden asansörü çağırdı. Ben hâlâ anlamaz bir suratla onu sorguluyordum. Asansöre bindiğimizde 13. kat düğmesine bastı ve bu binanın 6 kat bile etmeyeceğine yemin bile edebilirdim. 13. kata vardığımızın farkına varmamıştım. Beni kolumdan çekiştirerek bir ofise sürükledi. En dikkatimi çeken şey öbür tüm kapılarda isim kartı varken bu kapıda yoktu. Terlemeye başladığımı hissettim. Kapıyı hızlıca açıp beni içeri fırlattı. "Sana yeni bir sorunlu getirdim Reiner! Bu kaçınıcı müşterin

olacak?” dedi Subaru bana bakarak. “Saydığımı mı sanıyorsun Subaru?” dedi Reiner isimli adam. Adamın sesi filmlerde duyduğunuz dublajcılar gibiydi, inanılmaz derecede kalındı. Adam bize doğru döndü ve bana doğru yürüdü. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra: “Bu çocuğun nesi var?” dedi Subaru’ya dönüp. “Ağzı var görüyorsun değil mi? Niye ona sormuyorsun?” diyerek onu tersledi. Reiner homurdanarak bana döndü. “Zamanla sorunlar yaşıyorum efendim!” dedim bağırarak bağırduğımın farkına bile varmamıştım. “Orduda değilsin çocuk, ofis burası.” dedi kısık bir sesle. Utancımдан kızarmaya izin vermeden masasının çekmecesinden bir şişe çıkardı. “Demek zamanla sorunların var.” dedi adam gizemli bir sesle. Korkarak geri adım attım. Adam bana bir tüp verdi. “İç.” dedi emir verir gibi. Tereddüt ettim. Subaru’ya acaba güvenmeli miydim? Ona baktım ve iç der gibi elini salladı. Bir yudum aldım ve ...

“Mürsel kahvaltı hazır, hadi birlikte yiyelim.” Ses alt kattan geliyordu. Duvar saatime baktığımda saatin sekiz olduğunu gördüm. Sağımdaki masadan telefonumu elime aldığımda tarihin 1 gün ilerlediğini gördüm. Hazırlanıp aşağı indim. Ses anneme aitti. “Demek erken uyandın. Hayırdır? Belirli bir sebebi mi var?” dedi alaycı bir şekilde. Hâlâ olanlara inanmadan kahvaltımı yaptım ve okul için hazırlıklarına devam ettim.

Sınıfa varınca sınıftaki çoğu arkadaşım şaşırdı. Beni uzun zamandan beridir ilk kez erkenden sınıfta olduğumu görüyorlardı sanırım. E tabii ben de zaten en son ne zaman zamanında geldiğimi hatırlamıyordum. Subaru’nun yanına gittim ve onunla konuşmaya çalıştım ama hiç konuşmadı, sadece gülümsedi. Hiçbir şey sormadan ders başladı. Kafamda sorularla dersi dinlemeye çalıştım. İlk olarak Reiner’ı bir daha ziyaret etmeyi düşündüm fakat gidişatı takip etmek için birkaç gün beklemeyi düşündüm. Kafa yormanın bir sonuca yol açmayacağını düşünerek dersi dinleye koyuldum.

Birkaç gün boyunca bu olayı takip ettim ve gözle görülür bir şekilde işlerime yetişebiliyordum. Artık Reiner'ın yanına gitme zamanı olduğuna karar verdim. Aynı güzergahtan binaya vardım ve asansörü çağırdım. Adamın vereceği cevabı merak ediyordum. Adamın ofisine çıkınca bana döndü: “Yine mi sen? Şimdi ne istiyorsun? Sorunun çözülmedi mi?” dedi. Adama ilk önce teşekkür ettim fakat sorularımın da olduğunu söyledim. Adam tüm sorularımı cevaplamaya hazırmışçasına bana döndü. İlk önce bana içirdiği şeyi sordum. Adam sıvının su olduğunu söyledi. Neden bayıldığımı merak ederken adam benim sormama izin vermeden zaten fazlasıyla titrediğimi söyledi. Fazla korktuğumdan bayıldığımı söyledi. Son olarak nasıl oldu da zamanla aramı düzelttiğimi sorduğumda suyun bana bir şok etkisi yarattığını ve filmlerdeki gibi öz güven geldiğini söyledi.

Bilmiyorum yani, garip... Ama zamanı kontrol etmek gerçekten işime yaradı. Zamanı kullanmak işlerinizi planlamanıza yardımcı oluyor. İşlerinizi yetiştiriyorsunuz ve olaylar planlı olduğundan kendi hobilerinize de zamanınız oluyor. Yani kısacası planlı olursanız zamanla barışık olursanız işleriniz kolaylaşır.

Ayrıca çocuklar, lütfen yabancılardan bilmediğiniz şeyleri ne alın ne yiyin, için.

Oğuz Kerem BOZKURT

Karşılıklı İyilik

Ayşe nine doğduğundan beri küçük bir kasabada yaşardı. Ayşe ninenin kocası beş sene önce vefat etmişti ve Ayşe nine o günden bu yana tek başına yaşardı. Ayşe nine, her gün bahçesinde yetiştirdiği meyve sebzeleri pazara götürüp satarak geçimini sağlardı.

Derya ise annesiyle küçük şirin bir evde yaşardı. Kasabanın terziisi olan annesini herkes tanır ve işini büyük bir zevkle yaptığını bilirdi. Derya'nın annesi son günlerde biraz hâlsiz ve hastaydı . Derya, bir sabah kalktığında annesinin odasına girince bir de ne görsün Annesi ölmüş. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı, hemen dışarı çıkıp mahalle sakinlerine haber verdi.

Aradan günler geçti, Derya artık bu duruma biraz da olsa alışmıştı. Derya'nın hiçbir akrabası yoktu, annesi de öldükten sonra tek başına kalmıştı. Derya'nın parasız pulsuz tek başına kaldığını duyan Ayşe nine, onun bu durumuna çok üzüldü. Bir gün Ayşe ninenin aklına bir fikir geldi, Derya'nın yanına gidip birlikte yaşayabileceklerini söyledi. Derya, bu teklifi sevinçle kabul etti. Artık, Derya ve Ayşe nine bir aile olmuştu.

Derya, Ayşe nineye meyve sebze yetiştirmesine ve satmasına yardım etmeye başladı. Bir gün Derya'nın bir işi çıktı ve Ayşe nineye, sen git ben birazdan geleceğim diyerek Ayşe nineyi pazara gönderdi. Ayşe nine, pazara meyve sebze satmaya tek başına gitti. Bir süre sonra Ayşe nine yoruldu ve bir ağacın dibine oturdu. Ayşe ninenin oturduğu sırada yanına bir genç geldi, aç susuz olduğunu söyledi ve Ayşe nineden bir parça ekmek ve su istedi. Ayşe nine, gence bir parça ekmek ve su verdi. Ayşe nine, ekmek ve su verdikten sonra gençle oturup biraz sohbet etti. Vakit ilerleyince Ayşe ninenin gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Genç, Ayşe nineye uyuyabileceğini ve onun sebzelerine göz kulak olabileceğini söyledi.

Ayşe nine bu gence güvendi ve biraz kestirmek üzere gözlerini kapattı. Ayşe ninenin uyuduğunu gören genç, Ayşe ninenin sebzelerini alıp kaçmayı düşündü. Meyve ve sebzeleri toplamaya başladı, o sırada pazara doğru yola koyulan Derya, uyuyan Ayşe nineyi ve yanında meyve sebzeleri almaya çalışan genci fark etti. Ayşe ninenin olduğu bölgeye doğru koşmaya başladı . Derya'nın geldiğini fark eden genç hiçbir şey alamadan kaçtı. Derya, hemen Ayşe nineyi uyandırdı ve olanları ona anlattı. Ayşe nine bu duruma çok üzüldü ve tanımadığı birine güvendiği için çok pişman oldu.

Hatice GÖKSU

Yalnız Çocuk

Bugün öğlene kadar uyumuştı. Yorgun bir şekilde kalkmıştı nedense. Yorgunluğunu atmak için biraz yatakta kaldı ve pencereye baktı. Hava çok güzeldi. Dışarı çıkmak istedi ama tek başına da çıkmak istemiyordu. Annesi “ Kahvaltı hazır. “ diye seslenmişti ama onun canı hiç kahvaltı yapmak istemiyordu. Uzun uzun dakikalar yatakta kaldı. İçinden “ Keşke bir arkadaşım ya da kardeşim olsa. “ diye geçirdi. O evin tek çocuğuydu. Hep kendine bir arkadaş bulmak isterdi. Ama bu pek mümkün olmazdı. Çünkü ya hep dışlanır ya da hiç sevilmezdi. Hep nedenini düşünürdü ve üzülmüdü. Bu yalnızlığı seviyordu aslında ama yine de kötüydü. Müzik dinleyip tüm yalnızlığını giderirdi. Çünkü müzik dinlemek onun ruhunun yalnızlığını alıp götürüyordu. Annesinin bir kere daha seslenmesi üzerine kahvaltıya gitti. Ama ona göre sıcak yatağından kalkmak çok korkunçtu.

Annesi ve babası onu çok seviyordu ama o yine de yalnız bir çocuktü. Sınıfta en arkada oturan , okulda yalnız gezen biriydi. İnsanlardan ve gürültüden hep uzak olmak isterdi. Belki de bu yüzden hiç arkadaşı yoktu. Okuluna giderken hep kulaklığını takıp müzik dinlerdi. Hiç arkadaşlarının sohbetine katılmazdı. Belki de insanlarla konuşmaktan korkuyordu. Derslere hiç katılmazdı. Korkuyordu yanlış yaparım diye , alay ederlerse diye. Ama bu korkusunu da yenmesi gerektiğini biliyordu. Ancak bu çok zordu onun için. Böyle yalnızca bir gün daha bitmişti ve eve gelmişti. Yine yalnız yine mutsuz. Bu mutsuzluğun nedeni yalnızlık mıydı? Evet tam da buydu. Hemen yatağına yattı ve kendi kendine düşündü, “ Acaba bu korkularımı yensem, arkadaşlarım olsa nasıl bir hayatım olurdu? ” Bir karar aldı: “ Artık arkadaşlarımla konuşacağım , selamlaşacağım , bazen renkli kıyafetler giyip üzerimdeki tüm siyah kıyafetlerden kurtulacağım, sadece müzik dinlemeyeceğim.” diye. Bu kararında duracağına dair kendine söz verdi ve yattı.

Ertesi gün hemen yatağından kalkıp camı açtı, önce güzel havaya baktı ve mutfağına koştu. Annesine ve babasına güzel bir kahvaltı hazırladı. Renkli kıyafetler giydi ve annesini babasını uyandırdı. Güzelce kahvaltı ettiler ve okula gitti. Serviste arkadaşlarının sohbetine dahil oldu ve derslere katıldı. O kadar da mutsuz ve yalnız değildi. Eve gidince yatağına uzandı ve “Yendim.” dedi. “Korkumu yendim.” Günlerce böyle davrandı. Artık mutluydu , üzülüyordu ve yalnız değildi. Neden mutlu olup iyi vakit geçirmek varken yalnız kalıp üzölmek ?

Azizenur ŞENGÖR

Son Pişmanlık Fayda Etmez

Bu sene Emre üniversite sınavına girecek. Sınav sürecinde en büyük sorunu Emre'nin teknoloji bağımlısı olmasıydı. Teknoloji bağımlısı olmasından ötürü derslerine gereken önemi vermiyordu. Ailesi ona çok değer verdiği için bu sınavı kazanıp iyi yerlere gelmesini, kendi ayaklarının üstünde durmasını istiyorlardı. Bu istekleri doğrultusunda her ne kadar çabalasalar da Emre neredeyse gün boyu teknolojik aletlerle zaman geçiriyordu.

Annesi bir gün Emre'ye:

–Oğlum, artık o bilgisayarın başından kalk. Bu sene senin için çok önemli, teknolojiye değil, derslerine zaman ayırman gerekiyor. Eğer bilgisayarda bu kadar vakit geçirirsen hem sınavda başarısız olursun hem de sağlık sorunların oluşabilir, dedi.

Emre annesine karşılık verirdesine:

–Anne, sınava daha çok zaman var. Hem de ben ne zaman çalışmam gerektiğini biliyorum, diyerek annesini odadan adeta kovdu. Annesi, Emre'nin durumu kötüye gittiği için bu durumu eşiyile konuşmaya karar verdi.

Annesi eşiyile konuştuğundan sonra profesyonel bir destek almanın daha faydalı olabileceğini düşündüler. Daha sonrabir psikologla görüştüler. Psikoloğun konuşması ardından Emre'nin teknoloji bağımlılığından kurtulması için bazı kısıtlamalar getirilmesi gerektiğine karar verdiler. Tabii ki Emre belirlenen kurallara uymadı ve evden kaçarak başka yerlerde bilgisayarın başında sabahladı.

Uzun süre gibi gözükken maratondan sadece bir ay kalmıştı. Arkadaşları Emre ile vakit geçirmeyi bırakıp kitapların başından ayrılmıyorlardı. O da arkadaşlarını görünce ders çalışması gerektiğini fark ederek kitapların başına oturdu ama Emre kitapların başında

durmadan oldukça zorlanıyordu. Sınava kalan bir aylık süreç de ışık hızı gibi geçmişti. Sınav günü, Emre heyecandan tir tir titriyordu. Gözetmenin, “Sınava başlayabilirsiniz.” komutuyla Emre soruları okumaya başladı ama kalem bile kıpırdatamıyordu. Emre bu duruma oldukça üzölmüş ve sınava çalışmadığı her an için pişman olmuştu.

Sınav sonuçları açıklandığında Emre hiçbir üniversiteyi kazanamamışken tüm arkadaşları artık üniversite öğrencisiydi. Her ne kadar pişmanlık duysa da bu saatten sonrada yapacak bir şey olmadığını bilen Emre gelecek sene çalışmak için kendisine söz verdi. Emre, kendisine verdiği sözü tutarak bilgisayarda geçirdiği vakti en aza indiriyordu. Artık roller değişmişti, Emre'nin hayatın da daha çok ders daha az bilgisayar vardı. Emre'nin bu hâllerini gören ailesi her ne kadar şaşırırsalar da çocukları için seviniyorlardı.

Hatalarından ders çıkartan Emre'nin ikinci kez sınav günü gelip çatmıştı. Emre, ilk sınavında olduğu gibi heyecandan tir tir titriyordu. Olumsuzluklara kapılsa da sınava girip bildiği bütün soruları yaptı. Verdiği emeğin karşılığını aldı. Yerleştirme sonuçları açıklandığında ise Emre de bir üniversite öğrencisiydi.

Yaşadığı iki senelik süreçte yaptığı hatalar bir sene kaybına sebep olsa da Emre hatalarından ders çıkardı. Bir daha sonucunda pişman olacağı şeyler yapmamaya özen gösterdi. Emre de herkes gibi son pişmanlığın fayda etmeyeceğini biliyordu.

Azra EROĞLU

Hemşire Çocuğu Olmak

Ayşe adında bir kız vardı. O bir hemşire çocuğuydu. Onun çocukluğu annesinin çok fazla nöbet tutmasından dolayı onu beklemekle geçti. Bazen annesi onu da nöbetlere götürürdü. Nöbetleri çok yoğun geçmesine rağmen her ne kadar annesi onunla ilgilenemese de annesinin yanında olmak onu mutlu ederdi. Bazen de haftada 1-2 saat görüşürlerdi. Aslında her ne kadar dışardan bakınca kötü görünse de çok eğlenceli tarafları da vardı. Mesela ilaç kutusu açmak ve deskte oturmak ona orada çalışıyormuş gibi hissettirirdi, Annesinin yanında onu gören hastaların ona çikolata ve süt gibi yiyecek ve içecek vermeleri ayrıca ona şirinlik yapmaları çok hoşuna giderdi. Hastanede herkes onu tanır ve bilirdi. O da bunlardan dolayı hastanenin sahibi annesi zannederdi. Büyüyünce hastanenin sahibinin annesi olmadığını anladı.

Artık annesi nöbet tutmuyor belki ama çalışmaya devam ediyordu. Büyüdükçe bu mesleğin ne kadar yorucu olduğunu, özveri gerektirdiğini, sağlığın bir bütün ve bir ekip işi olduğunu anladı. Hemşiresi, doktoru, personeli ve sekreteriyle bu mücadelede bir bütün olarak uğraş verdiklerini gördü. Ona göre sadece annesi hemşire olan çocukların anlayabileceği bazı şeyler vardı:

- Aşırı titiz olmaları.
- Daima yorgun olmaları.
- Okula gitmemek için hastalık yalanı söyleyememeleri.
- Hasta olduklarında her zaman özel bir hemşirelerinin olması.
- Hasta olduklarında istedikleri kadar şımarabilmeleri.
- Doğal olarak arkadaş çevresi sağlıkçı olduğundan dolayı bir araya geldiklerinde onların anılarını dinlemekten zevk almaları.
- Sağlıkla ilgili konularda çok soğukkanlı olmaları gibi ortak noktalarının olduğunu düşünürdü.

Onun için bütün sağlık çalışanlarının hepsi kanatsız meleklerdi. Onun da en buyk hayali bu meleklerden birisi olmaktı ve sonunda çalışarak istediği okula gitmiş ve başarmıştı. O artık bir hemşireydi.

Ecrin SÖKMEN

Başarılı Olmak

Havaların yavaş yavaş soğumaya başladığı sonbahar aylarından bir gündü. Ece adında bir lise öğrencisi vardı. Ece hedeflerine ve hayallerine ulaşmak, başarılı olmak istiyordu. Fakat bir türlü bu başarıyı elde edememişti. Çünkü hiç çabalamadan, yaptığı işe özen göstermeden başarıya ulaşmak istiyordu. Ancak bu mümkün değildi.

Bir gün okuldayken başarılı bulduğu ve örnek aldığı bir öğretmeni ile bu konu hakkında konuşmaya karar verdi. Öğretmenini gördü ve ona konuşmak istediği konuyu kısaca söyledi. Öğretmeni kabul etti. Konuşmaya başladı:

–Her başarının altında bir gayret bulunur. Eğer başarılı olmak istiyorsan başkalarından medet ummamalısın. Kendi başına bunu yapabileceğine inanmalısın. Başarı için öbür unsur da kendine güvenmektir. Kendi koyduğun hedefe ve kurduğun hayalleri elde edebileceğine inanmaktır. Böyle yaptığında işe olan ilgin artacaktır. Bir Başka unsur da hedeflerini, hayallerini istemek, sevmektir. Bunları sevdiğin zaman başarıya giden yolda motivasyonun yüksek olur. Böylece başarılı olma isteğin artar. Son olarak başarılı olmak isteyen bir insan çoğunluk ile çevresi tarafından takdir edilmek için bunu istemektedir. Ama aslında başarıyı kendisi için istemelidir. Çünkü takdir görmek için istediğimiz başarı bizi mutlu etmeyebilir, dedi ve konuşmasını bitirdi.

Ardından Ece, öğretmene teşekkür ederek oradan ayrıldı. Ece, öğretmenin anlattıklarından çok etkilenmiş ve dersler çıkarmıştı. Bu konuşma ona başarılı olmak için yapması gerekenler hakkında çok iyi bir bilgi vermişti. Artık, bu iş için daha fazla çaba harcayacaktı.

Eda ÖZKÖSEMEN

Hiçbir Yardım Karşılıksız Kalmaz

2016 yılının çok sıcak ve bunaltıcı bir günüydü, aylardan Temmuzdu. İzmir'in Foça ilçesinde Karabaş adında bir köpek yaşıyordu. Karabaş çok dost canlısı, sevecen, iyi yürekli, korumacı bir köpekti. Küçüklüğünden beri mahallede yaşıyordu. Annesi onu küçük yaşta terk etmişti ancak ona bakan Ali ve mahalle sakinleri vardı. Ali yardımsever bir çocuktü. Çevresindeki herkesle iyi anlaşırđı.

Bir gün Karabaş yolda giderken fark etmeden yola dökülmüş olan çivilere bastı. Canının acıdığı havlamasından belliydi. Patisi acıdığı için doğru dürüst patisine basamıyordu. Zar zor mahalleye gitti ve bir köşeye sindi. Vakit ikindiye geçmişti. Onu beslemeye gelen mahalle sakinleri Karabaş'ın sakatlandığını anlamadılar. Fakat Karabaş'ın acıdan gözü dönmüştü. Onu beslemeye gelenlerin ona zarar vereceğini düşünerek mahalle sakinlerine saldırmaya başladı.

Bu olay üzerine mahalleliler Karabaş'ın kuduz olduğunu düşünerek barınağı aradı. Bu olaylar gerçekleşirken Ali, okul projesi için şehir dışına çıkmıştı. Bir gün sonra mahalleye geldiğinde arkadaşlarından Karabaş'ın kuduz olduğunu öğrendi. Oysaki Karabaş kuduz değildi, sadece patisi çok acıyordu. Ali bunu duyunca hemen Karabaş'ın yanına gitti ama Karabaş Ali'ye saldırmadı, Ali'nin gözü önünde patisini yaladı. Böylece Ali Karabaş'ın patisinin zarar gördüğünü anladı ve Karabaş'ı barınağa gitmekten kurtardı.

Haftalar sonra Karabaş iyice iyileşince Ali'yle sokakta karşılaştılar. Fakat Ali'nin arkasından köpek sürüsü geliyordu ve köpekler hiç tekin değildi. Karabaş hızlı bir hamleyle köpek sürüsünün önüne atladı ve Ali'yi köpekler tarafından ısırılmaktan kurtardı. Ali, yaptığı iyiliği karşılık beklemeden yapmıştı, farkında olmasa da yaptığı

iyiliğın karşılığın almıştı. Ali, hiçbir iyilik karşılıksız kalmaz sonucuna ulaştı ve hayatını bu doğrultuda Karabaş'la devam ettirdi.

Elif DÜŐMEZ

Gerçek Aşk

Yağız, 23 yaşında bir mimardı. Bir gün aynı yurttaki hukuk bölümünde okuyan Vehbi ile tesadüfen tanıştı ve yakın arkadaş oldular. Vehbi'nin yine o yurttaki Berra adında bir kız arkadaşı da vardı. Bu arkadaşlar mezun olduktan sonra İstanbul'da kendilerine bir daire tuttular. Her akşam apartmanlarının yanındaki MClaren adlı kafeye inerlerdi. Yine bir gün kafedeyken siparişlerde karışıklık oldu ve küçük çaplı bir kriz çıktı. Orada Enes ile tanıştılar. Her gün her akşam beraber kafeye inmeye başladılar.

Berra, anaokulu öğretmeniydi ve yorucu bir gündü. Vehbi ve Yağız'a seslendi, beraber kafeye indiler. Enes zaten çoktan oradaydı. Canı sıkılan Enes ve Yağız bir oyun oynamaya başladılar. Oyunun adı "Yağız'la tanıştın mı?" idi. Enes, insanların omuzlarına dokunup "Yağızla tanıştın mı?" diyordu ve böylece yeni insanlarla tanışıyorlardı. Enes, yine rastgele birinin omzuna dokundu ve sözleri söyledi. Kız arkasını döndüğü an Yağız resmen tutulmuştu. Kızı da masalarına davet ettiler ve o gece boyunca beraber oturdular. Kızın adı Ece'ydi. Her ne kadar yakın arkadaş olsalar da Yağız ve Ece arasında bir şeyler olduğu belliydi.

Yağız bir sonraki gün Ece'ye çıkma teklifi etti ve Ece de kabul etti. Beraber güzel bir yemek yediler ve sohbet ettiler. Yağız'ın hayali sevdiği bir kadınla evlenip bir aile kurmayı ama Ece, işi yüzünden sürekli ülke değiştiriyordu ve ciddi ilişki, aradığı en son şeydi. Yağız yemekten sonra Ece'yi evine bıraktı. Çok güzel vakit geçirmişlerdi. Yağız evine dönecekken Ece'ye ona gerçekten aşık olduğunu, hayallerindeki kadın olduğunu söyledi. Ciddi bir ilişkiden kaçmaya çalışan Ece, bunları duyunca Yağız'a beraber olamayacaklarını, istedikleri şeylerin çok farklı olduğunu söyledi. Yağız, bu duruma çok üzüldü ama yine de her gün aynı kafede, aynı masada bu beş kişi buluşmaya devam ettiler. Beraber çok eğleniyorlardı.

Aradan 1-2 yıl geçti ve Yağız hâlâ Ece'den hoşlanıyordu. Fakat her gün Ece'yi görüyordu. Bu, onun için zord ve Ece ile bir süre görüşmeme kararı aldı. Bunu Ece'ye söyledi ve Ece de bunu Yağız'ın iyiliği için kabul etti.

Yıl 2008 sonbahar ayı. Yağız tren bekliyordu ve istasyonda bir kişi ile karşılaştı. Yere oturmuş, Yağız'ın en sevdiği şarkıyı söyleyip gitar çalıyordu. Yağız, hemen onun yanına gitti ve sohbet etmeye başladılar. Kızın adı "Mina" idi. Resmen ruh ikiziydiler. Aynı yere gideceklerdi ve tren boyunca sohbet ettiler ve sık aralıklarla görüşmeye başladılar.

Yağız, bir gün onu yemeğe davet etti. Etrafı topladı, Mina'nın en sevdiği yemeklerden yaptı. Mina geldi, yemeklerini yediler ve Yağız kendi yemeğini bitirdikten sonra Mina'ya evlenme teklifi etti. Mina anında kabul etti. Birbirleri için yaratılmışlardı ve çok mutluydular. Aradan zaman geçti. Mina ve Yağız evlenmiş, bir kız bir de erkek çocukları olmuştu. Vehbi ve Berra da evlenmişti. Enes, iş için artık başka bir ülkede yaşıyordu. Ece ile de yılda 2,3 kere görüşüyorlardı.

Aradan uzun bir zaman geçti. Yağız ve Mina çok mutluydular ama bir sorun vardı. Mina ciddi bir şekilde hastaydı ve hastalığı gün geçtikçe devam ediyordu. Çok uzun bir zaman geçmedi ki maalesdef Mina hayata gözlerini yumdu. Yağız, resmen yıkılmıştı. Çok zor dönemlerdi. O zamanı unutması dört yılını aldı. Artık, herkesin kendi hayatı vardı. Vehbi ve Berra çocuklarını büyütüyor, Enes işinde ilerliyor, Ece de işinde ilerliyordu. Yağız da aynı zamanda bir baba olduğu için kendini toparladı ve çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bir gün Yağız yolda Ece ile karşılaştı. Birbirlerini neredeyse iki yıldır görmüyorlardı. Yıllar sonra tekrar eskisi gibi McClarena gitmeye karar verdiler. Vehbi ve Berrayı da çağırdılar. Uzun bir süre sonra ilk defa tekrar eskisi gibi olmuştu her şey. O gecedен sonra Yağız ve Ece konuşmaya devam etti. Yağız hâlâ Ece'den hoşlandığını fark etti. Zaman

değişmişti ve Ece'nin fikirleri de değişmiş gibi duruyordu. İkisi de bu işin neyle sonuçlanacağını biliyordu ve Yağız beş ay sonra Ece'ye evlenme teklifi etti. Ece evet demişti. Zaten, Yağız'ın çocukları Ece'yi tanıyordu ve ona bayılıyorlardı. Hemen Vehbi, Berra ve Enese haber verdier. Kendi aralarında ufak bir kutlama yaptılar. Aradan yıllar geçse de Yağız diğer yarısını kaybetse de ona iyi gelecek birini bulmuştu. O, zaten hep oradaydı.

Şerife İrem ABACI

Korkuyorum Sizi Kaybetmekten

Bu sabah yine yetimhane görevlisinin o tiz sesiyle uyandım. “Haydi kızlar uyanın!” diye bağıyordu. Kalktım ve oda arkadaşımı göremedim. Etrafıma bakındığımda camdan dışarıyı izlediğini gördüm. “Neye bakıyorsun öyle pür dikkat?” diye sormamla kafasını bana çevirdi. “Koruyucu aileler gelmiş. Onlara bakıyordum.” diye yanıtladı sorumu. Üstümüzü değiştirip yemekhaneye indik. Herkesin yüzünde bir buruk gülümseme vardı. Burada herkes birbirine alışmıştı ama bir yanımız da aile sevgisi eksikti ve koruyucu ailelere gitmek neredeyse hepimizin hayaliydi. Yani, bir yanımız buradan ayrılacağımıza üzülse de diğer yanımız aile sevgisi tadacağı için mutluymuştu.

Yemeklerimizi yedik ve yetimhanenin bahçesine çıktık. Koruyucu ailelerin birkaç tanesiyle göz göze gelmiştim ve iyi insanlara benziyorlardı. Ama benim dikkatimi sadece dışarı çıktığım andan beri beni izleyip göz göze geldiğimiz her seferde ise bana gülümseyen o çift çekmişti. Kadın hafif kilolu, orta boylarda tatlı bir insana benziyordu. Yanında ki eşi olduğunu tahmin ettiğim adam ise uzun boylu, fit görümlü biriydi. Bu bakışların ardından bu çiftin içeri girdiğini gördüm. Yüksek ihtimalle müdüre ile konuşacaklardı. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Çift içeri girdikten bir süre sonra görevli abla beni müdüre hanımın çağırıldığını söyleyerek içeri yönlendirdi.

Kapıyı çalarak müdire hanımın odasına girdim. İçeride az önce bana gülümseyen o çift vardı. Kısa bir sessizlikten sonra müdüre hanım konuşmaya başladı: “Bu çift çocukları olmadığı için buraya gelmişler ve seni evlatlık almak istiyorlar, senin koruyucu ailen olmak istiyorlar tatlım. Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?” diyerek fikrimi sordu. İyi insanlara benziyorlardı. “ Ben bunu çok isterim. Zaten onlar içeri girerken kanım çok ısınmıştı.” diyerek lafa atladım. Sonra kadın konuşmaya başladı: “Aslında biz de seni tam bu sebepten ötürü

istemıştik. Çok tatlı birine benziyorsun. Bizimle gelirsen bizi çok memnun edersin. Ah bu arada kendimizi tanıtmayı unuttuk, ben Melisa, bu da eşim Selim. Sen de Ece'ydin değil mi?" diyerek ismimi sordu. Kafamı olumlu anlamda sallayarak sorusunu yanıtladım. Müdire hanım: "Kaynaştığınız ve istediğine göre yeni ailene merhaba de Eceğim."

Ne yani, benim artık bir ailem, bir yuvam mı olacaktı? Rüya gibiydi. Müdire, görevlilerle beraber eşyalarımı toplamamı söyledi ve odadan çıktım. Eşyalarımı hızlıca toparlayıp tekrar dışarı çıktım. Yeni ailem arabanın yanında beni bekliyordu. Arabaya bindim ve eve doğru gitmeye başladık.

1 Yıl Sonra

Sabah alarmın iğrenç sesi kaldırdı beni. Uyanıp elimi yüzümü yıkadım ve annemle babamın yanına indim. Onlara çok alışmışım sanki doğduğumdan beri berabermişiz gibi hissediyordum. Bugün annemin doktor randevusu vardı. Birkaç gündür sürekli bir yerleri morardığı için doktora gidecekti. Ben de yalnız bırakmamak için yanında gidecektim. Randevuya bir saat vardı ve hazırlanıp çıkmamız lazımdı. Evden çıktığımız da babam bizi hastane götürmeyi teklif etti ama biz yürümeyi tercih ettik.

Hastaneye vardığımızda tam zamanında gelmiştik ve direkt içeri girdik. Gerekli kontrolleri yaptılar ve kan aldılar. Sonuçların 2-3 saate açıklanacağını söyleyip bizi gönderdiler. Anneme bir şey olmasından korkuyordum. Çünkü ben ailesini bir kazada kaybeden bir kızdım ve sevdiklerimi kaybetmek benim için korkunç bir şeydi. Stresli geçen 3 saatin sonunda sonuçların açıklandığını bildiren bir mesaj aldık ve hastaneye tekrar gittik. Doktor sonuçları açıkladı. Annem kansermiş ve kanseri ilerlemiş. Doktor dolaylı yoldan da anneme vaktinin azaldığını söylemişti. Bize şu dakikadan sonra bir şey yapamayacağımızı sakın bir dille anlatmıştı. Doktorun söylediklerini idrak etmekte zorlanıyordum.

Bu, bir şaka olmalıydı. Aileme çok alışmışken onu böyle kaybedemezdim, bu hiç adil değildi. Annem de olanları, söylenenleri anlayamamış gibi etrafa bakıyordu. Onun da birinin çıkıp bunun bir şaka olduğunu söylemesini duymaya ihtiyacı vardı. Ama değildi. Şaka değildi. Anneme baktığımda ağladığımı fark ettim. O saniyeye kadar ağladığımı farkında değildim. Babam bunu duyunca yıkılıcıktı. Annem ağladığımı görünce bana gülümsedi fakat bu çok yapmacık bir gülümsemeydi. Beni rahatlatması gereken gülümseme iki katı ağlamama sebep olmuştu. Biraz daha toparlandıktan sonra eve doğru yola çıktık.

Babam işten gelince ona da bu iğrenç ötesi haberi verdik. Babam olayı çok soğukkanlı karşıladı fakat onunda içten içe üzüldüğünü görebiliyordum.

2 Ay Sonra

Sabah her zamanki gibi uyandım ve kahvaltı hazırlamaya indim. Bu işler bana kalmıştı çünkü annem iyice elden ayaktan kesilmişti. Mutfığa girdiğim an babamın acı feryadını duydum. Anneme bir şey olmuştu. Koşturarak odaya çıktım ve anneme baktım. Annemin nabzını kontrol ettim. Nabzı atmıyordu. Babamın ağzından tek bir sözcük döküldü: “O ö-öldü.” Şaka olmalıydı kafamı iki yana sallayarak inkâr etmeye çalıştım ama bazı gerçeklerden kaçılmıyordu. Yere oturup başıra başıra ağladım. Bir mucize olması için Allah’a defalarca kez dua ettim hastaneye gidene kadar. Olmadı, annem kalkmadı, bir daha uyanmadı. Hastaneye vardığımızda artık, gerçekten bazı şeyler için çok geç olduğunu söylediler. Annem gerçekten ölmüştü. Melek olmuştu. Doktorların bu sözleri üzerine babam fenalık geçirdi. Her ne kadar soğukkanlı bir insan olsa da babam annemi çok seviyordu ve bunu o da kaldıramamıştı.

2 Ay Sonra

Ŗu iki aylık sŖreçte babamla birbirimize çok destek olduk. Ama babam artık çalışmıyor, sŖrekli evde duruyor ve benim uyuduğumu sandığı zamanlarda annemin fotoğraflarıyla konuşuyordu. Babamın durumu iyi değildi, kabullenemiyordu bu durumu. Ben de babama belli etmemeye çalışsam da her gece ağlıyordum annem için. Gerçek ailemin bir kazada vefat edişi benim en bŖyŖk korkumun lŖm olmasına yol açmıştı ve annemin bu beklenen fakat ani olan lŖmŖ bizi derinden sarsmıştı. Babamla mezar-ev arasında mekik dokuyorduk resmen. Yaptığımız başka hiçbir aktivite yoktu. Zaten ne yapabiliirdik ki.

Bir gŖn markete diye çıkmıştım evden. Aslında market bahaneydi hava almanın iyi geleceğini dŖřnmŖřtŖm. Markete gidip ihtiyacımız olan şeyleri almıştım. Sonra evimizin yakınında ki parka gidip biraz soluklanmıştım. Bu kısa oturuşumun ardından eve dnmŖřtŖm. Eve girdiğimde babama geldiğimi belirtmek için “ Ben geldim baba.” diye seslendim. İçeriden ses gelmedi. Ayakkabılarımı çıkartıp içeri doğru gittim. Elimdeki market poşetlerini mutfağa bırakacağım sırada mutfaktan yerde kanlar içinde yatan babamı grdŖm. Poşetler ellerimden kayıp yere dŖřerken ben olayın şokundan ıkamamıştım.

Olayın şokunu atlatır atlatmaz hemen ambulansı aradım. Bu sırada içimden ona bir şey olmaması için yalvarıyordum. Babam da beni bırakırsa yapamazdım. Bu acıya katlanamazdım. Ambulans hemen gelip babamı aldı. Hızlı bir şekilde hastaneye gtŖrdŖler babamı. Ambulansta babamın elini tutuyordum, buz gibiydi elleri. Babamdan hep soğukkanlı bir adam diye bahsederdim o yŖzden mi bu kadar soğuktu elleri? Hastaneye vardığımızda babamı direkt olarak ameliyata aldılar. Ne kadar sŖre babam ameliyatta kaldı, ne kadar sŖre boş duvarı ağlayarak izledim bilmiyorum. Ama ameliyathanenin kapısının açılmasıyla zaman mekan kavramları yerine oturmıştu. Doktorun ağzından çıkacak iki szcŖk o kadar önemliydi ki benim için ve doktor o asla duymak istemeyeceğim

cümleyi kurdu. “Başınız sağ olsun. Hastayı kaybettik.” Çığlık atarak yere çöktüm ve duymak istemiyorcasına ellerimle kulaklarımı kapattım. iki ayda iki cenaze benim gibi sevdiklerini kaybetmekten deliler gibi korkan biri için fazla büyük bir olaydı.

Hastaneden çıkıp eve geldim. Mutfağa girip babamın yerdeki kan lekesine baktım ağlayarak. Masasının üstündeki kağıt parçası dikkatimi çekti ve alıp kağıda baktım. Kağıdın üstünde *canım kızım Ece’ye* yazıyordu. Babam bana mektup bırakmıştı. Mektupta şunlar yazıyordu:

Canım Kızım Ece,

Hayatımıza çok sonradan katılmana, kendi canımdan bile olmamana rağmen seni kendi canımdanmışçasına sevdim. Annen karanlıktan korkardı biliyorsun onu böylesine sonsuz bir karanlığa yalnız başına göndermek hiç içime sinmedi. Biliyorum kendi gerçek ailenin vefatından sonra ölümler seni her şeyden daha çok etkilemeye başladı ve bu beklenmeyen ölümüm seni çok üzecek bunu da biliyorum. Ama sen güçlü bir kızsın biz seni izliyor olacağız sen yaşamına devam et güzeller güzelim.

Mektupta aynen bunlar yazıyordu. Babam yaşamına devam etmemi istemiş ama ben de onların yanında olmak istiyordum. Hem annemin hem babamın yanında. Gerçek ailem de orada olacaktı. Onları çok özlemiştim. Onlar olmadan nasıl yaşamıma devam ederdim?

Onların yanı benim için en huzurlu yerdi. Fakat biliyordum ki onlar benim karanlıklar değil aydınlıklar içinde bir geleceğim olmasını isterlerdi. Hem biyolojik hem de beni evlat edinen anne ve babalarımın huzur içinde uyumaları için benim tüm bunlara rağmen mücadele edip benden beklediklerini yerine getirmem gerekirdi: Umutla, inatla yaşamaya devam etmek. Ben de öyle yaptım...

Belinay AYDOĞDU

Yalnızlık

Bir kış akşamıydı, evde çok bunalmıştım. Taksim’de bir yürüyüş yapmaya karar verdim. Her zamanki gibi tek başıyındım. Soğuk bir kış akşamıydı, hatta kar yağmaya başlamıştı, yılbaşı yaklaşıyordu. Yılbaşı karlı geçecek gibiydi, bu mutluluk vericiydi aslında ama şöyle bir gerçek vardı, benim yılbaşını kutlayacak kimsem yoktu. Taksim sokaklarında tek başıma yürüyor ve bir yandan etraftaki insanlara bakıyordum. Kimse yalnız değildi, kiminin yanında sevgilisi, kiminin yanında ailesi, kiminin de arkadaşları vardı. Bir tek ben yalnızdım. Aslında alışmıştım yalnız olmaya ama mutlu değildim.

Ailemi kaybedeli yaklaşık on yıl oluyor, onları kaybettiğimde 22 yaşındaydım onlara çok bağılıydım çünkü benim çok arkadaşım olmadı onlar benim en yakın arkadaşlarımdı. Annemle babam çok severdi birbirini, babam kalp krizi geçirip vefat ettikten sonra annem bu üzüntüye dayanamayıp bir gün sonra vefat etti. Ben, o gün iki en yakın arkadaşımı kaybettim. Onları kaybettikten sonra çok ağır bir depresyona girmiştım, çevremde zaten iki üç arkadaşım vardı, bu depresyon sürecinde de onları da hayatımdan çıkarmıştım. Yaptığım en büyük hata olabilir çünkü yapayalnız kalmıştım. Sonra da hiç arkadaş edinmeye çalışmamıştım.

Hayattım o kadar monotonlaşmıştı ki iş yeri ve ev arasındaydı hayatım. İş yerinde kimseyle konuşmazdım, iş yerindekiler beni çok soğuk bulurdu bu yüzden. Onlar bir etkinlik yaptıkları zaman beni çağırılmazlardı, haklıydılar da ben onların neşesini emiyordum. Çok düşündüm onlarla arkadaş olmayı, aslında ama kendime hep şey diyordum, “Eren, sen yalnızlığa alıştın ne gerek var?” ama çok yanlış bir düşünce aslında. Şu an anlamıştım, yüzüme çarpmıştı, 10 yıl sonra ilk defa yalnız olmak. Yüzüme çarpışı da Taksimde mutlu olan insanları görmektir. Aslında böyle çarpması çok saçmaydı, ben alıştım böyle

insanları görmeye. Bu sefer niye böyle olmuştu? Galiba artık tak etmişti bu kadar yalnız olmak.

Bir karar verdim artık bu kadar yalnız olmak istemiyordum. İnsanlarla konuşup ben de mutlu olacaktım. İlk olarak işe yarın iş yerindekilerle başlayacaktım. Sonra biraz daha sosyalleşip daha farklı çevreden de arkadaş edinecektim. Hata bir hayvan bile sahiplenecektim. Biraz geç olmuştu bunu anlamam ama hatanın neresinden dönersem döneyim kârdı. Ben de artık mutlu olacaktım şimdiden içim kıpır kıpırdı. Bu duyguyu özlemiştim yıllar sonra bana çok iyi gelmişti.

Ceren DEDEOĞLU

Aşk Yalanları

Bu sabah yine okula geldim.Okula gitmenin ikinci sebebi de işte karşımda duruyordu.Gerçek aşkım... Hayatım boyunca böyle duygular yaşamamıştım. İşte, bu gerçek sevgiydi.Beni seven biri ve değer veren arkadaşlarım...Arkadaşlarım her konuda bana destek oluyolar.Onları cidden çok seviyorum.Üniversite hayatı beklediğimden daha zor ve eğlenceli geçiyor.Arda beni her şeyden çok seviyor, hissediyorum. Ama bir anda her şey değişti.

Arda bir gün ona eskiden aşık olan bir kızla buluştu ve bana bunu söylemedi.Daha önce de bu yüzden kavga etmiştik. Artık beni sevdiğini düşünmüyorum. İlişkimizdeki mutluluk büyüğü bozuldu.Arda'yla birbirimizi daha çok tanıya tanıya birbirime karşı duygularımız değişmeye başladı.Arda, sürekli benden bir şey saklamaya, sürekli yalana başvurmaya başladı.Bilmiyorum, belki de ben üzilmeyeyim diye yapıyor.Ama birbirimize güvenmiyeceksek ilişkimizi devam ettirmemizin ne anlamı var.Arda'nın da böyle düşündüğüne eminim. O, duygularını ifade etmiyor ama ben anlıyorum.

Hayatımdaki herkesi kaybediyorum.İlk olarak ablamın melek olarak gitmesinden sonra yıkıldım.Daha sonrada toparlayamadım.Arda, uzun zaman sonra beni hayata bağlayan mutlu olmamı sağlayan yanında kendimi kaybettiğim tek kişiydi.Onu da kaybersem ne yapacağımı bilmiyorum.Gün geçtikçe her şey dahada kötüye sarıyor.Arda bana yalan söylemeye devam ettikçe ben de kavga etmeye, trip atmaya devam ediyorum.Artık ikimiz de çok yıprandık, biraz ara versek daha iyi olacağına dair onunla konuşma kararı aldım.Tam onunla konuşacağım gün en yakınım, çocukluk arkadaşım ders arasında yanıma geldi ve artık benim yanımda olamayacağını, başka okula nakil yaptırıldığını söyledi.Gözlerim dolmuştu. Neden ben niye her şey benim başıma geliyor diye düşünüyordum. Artık hayattan bıkmıştım. Bazen insan

yaşayamayacak konuma geliyor, o anlardan birini yaşıyordum.Ama Arda'dan ayrılırsam da pişman olacağımı biliyordum.Ama başka yapacak bir şeyim yoktu.

Yanına konuşmak için gittiğimde beni görür görmez sarıldı.Ben ise bir şey konuşmak istiyorum, dedim.Lafımı kesip sadece sarıldı.Ben de kıyamayıp konuyu açmadım.Ne yapmam gerektiğini okuldan eve döndüğümde uzun uzun düşündüm ve sadece birbirimize karşı yaptığımız yanlışları konuşma kararı aldım.Çünkü konuşmam ikimiz açısından da iyi olacaktı.Arda'ya rahatsız olduğum şeyleri belirttim.Haklı olduğumu dile getirdi.Anlayışla karşıladı ve alttan aldı.Sonrasında da özür diledi.Bir daha beni üzmeyeceğine söz verdi, ona güveniyorum.

Fatma Şura ARSLAN

Ölmeyen Dostluk

Murat ile Rüzgâr, çocuklularından beri çok yakın iki arkadaşlardı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmez ve birbirlerine her konuda destek olurlardı. Rüzgârların maddi durumu Muratlara göre daha iyiydi. Rüzgâr, okula giderdi ama Murat maddi durumları elvermediği için okula gidemezdi. Rüzgâr, okuldan geldikten sonra öğrendiklerini arkadaşına anlatırdı. Bu sayede Murat da okumayı öğrenmişti. Rüzgâr, Murat'a sadece okumayı değil aynı zamanda okulda öğrendiği oyunları da öğretirdi. Bu oyunları sokaktaki diğer arkadaşlarıyla beraber oynarlar, çok keyifli zamanlar geçirirlerdi. Onlar henüz on yaşındayken ülkede bir savaş başlamış ve ikisinin de babaları bu savaşta şehit olmuşlardı.

Murat ile Rüzgâr bir gün köy meydanında dolaşırken insanların oradan oraya koştuıklarını, telaşla bir şeyler konuştuklarını gördüler. Her yerde askerler vardı. Bir askerın yanına gidip ne olduğunu öğrenmeye karar verdiler. Komutan bir savaş başladığını ve vatanını seven eli silah tutan cesur erkekleri askere alacaklarını söyledi. Bunun üzerine Murat ile Rüzgâr: “Vatana canımız feda.” diyerek savaşmak istediklerini söylediler. Komutan teşekkür edip başkalarına da haber vermelerini, ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi olacağını söyleyip gitti. Murat ile Rüzgâr, evlerine gidip ailelerine savaş olduğunu ve bu savaşa katılacaklarını söylediler. Aileleri savaş olduğu için ve oğullarının da babaları gibi ölmelerinden korktukları için üzüldüler ama aynı zaman da oğullarıyla gurur duydular.

Artık savaş meydanındalardı. Omuz omuza savaşıyorlardı. Sonra ön cephedeki askerlerin sayısı iyice azaldığı için Murat, ön cepheye gidip orada savaşmaya devam etti. Ardından düşman askerın mermisi Murat'a isabet etti. Rüzgâr, çocukluk arkadaşının vurulduğunu gördü ve komutanından arkadaşının yanına gitmek için izin istedi. Komutan arkadaşının artık şehit olacağını oraya gitmenin kendi canını da tehlikeye

atmak olduğunu söyledi ama Rüzgâr arkadaşının yanına gitti ve Murat hâlâ yaşıyordu. Onu kucağına aldı ve sağlık çadırına doğru koşmaya başladı. Ama Rüzgâr sağlık çadırına varamadan Murat Rüzgâr'a, "Ne olursa olsun yanıma geleceğini biliyordum." dedi ve gözlerini sonsuzluğa kapattı. Rüzgâr, diz çöktü Murat'ı yere bırakıp: "Gerçek dostluk canımız pahasına dahi olsa dostunu yalnız bırakmamaktır." dedi ve tekrar cepheye döndü.

Komutan Murat'ın şehit olduğunu duyunca Rüzgâr'a "Gitmen, kendi canını tehlikeye atmaktan başka hiçbir işe yaramadı." dedi. Rüzgâr'da komutana: "Şehit olsa bile bana geleceğini biliyordum dediğini duymak bile güzeldi." diyerek cevap verdi.

Belen SARI

Çikolata

Yeni yıla çok az bir zaman kalmıştı. Şehirde çok tatlı bir telaş var gibiydi. Vitrinlerinde süslü yılbaşı ağaçları olan, rengârenk ışıklarla ışıklandırılmış dükkân çerçevelerine gökten yavaş yavaş süzülen kar birikmişti. Mağazalara hızlıca girip çıkan insanlar bir yere yetişmeleri gerekiyormuşçasına süratle adım atıyorlardı. Vitrinleri dikkatle inceleyen kadınlar, gülüşen çocuklar da vardı tabii ki.

Ama Betty ve Tim'in durumu diğer insanlardan farklıydı. Anne-babalarını bir süre önce kaybetmişlerdi. İkisi de çok büyümüş değillerdi. Tim 11 ve Betty de sadece 8 yaşındaydı. Anne-babasından kalan tek varlıkları olan küçük bir kulübede yaşamlarını sürdürüyorlardı. Bir apartman köşesinde sattıklarından kazandıkları para ise sadece karınları doyurmaya ve yakacak birkaç şey satın almaya yetiyordu. Kimi zaman açlıklarının sesiyle uyumak onlar için alışılmışın dışında bir durum değildi.

İşte, sonunda yılın son günü gelip çatmıştı. Betty ve Tim her zamankinden farksız olarak sabah erkenden kalktılar ve yine o aynı kiremit rengi boyalı biraz da kirlenmiş duvarın köşesine sokuldular. Küçük tezgâhlarını kurdular ve biraz para kazanmak için insanların önlerinden geçmesini beklediler. Dükkânlar daha yeni yeni açılıyordu. Sabahın erken saatlerine rağmen birçok insan topluluğu toplanmıştı bile. Birkaç insan çoktan bir şeyler satın almıştı. Ama Betty ve Tim daha uzun süre kalmalıydı burada. Henüz kazandıkları para ile ne bir poğaça ne de bir simit alabilirlerdi. Bu durum normalin pek de dışında değildi. Eğer o gün karınlarını doyurmak istiyorlarsa insanların eve gidip akşam yemeklerini yemeye başlamasına kadar beklemelilerdi. Eve geç kalan, hızla yürüyen insanlar bazen durup onlara acır ve birkaç bozukluk bırakırlardı.

Öğle yemeği saati yaklaştıkça insanlar dükkânlarını kilitliyor ve bir şeyler yemek için uzaklaşıyorlardı. Betty ve Tim için öğle saatine kadar diğer günlerden farklı geçmedi. Karınları iyice acıkmıştı. Tezgâhın önündeki birkaç parayı aldılar ve en ucuzundan yemek bulmaya koyuldular. Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Betty ve Tim karınlarını doyurup küçük tezgâhlarının başına geçeli epey bir zaman olmuştu. Dükkânlar ışıklarını yakmaya, insan sayısı artmaya başlamıştı.

Uzaktan gelen bir kadın diğer insanlar gibi görünmüyordu. Onun acelesi yok gibiydi. Sakin bir şekilde yürüyerek vitrindeki birkaç pahalı çantaya göz attı ve ardından gözü, yerde oturan soluk benizli sıska iki çocuğa takıldı. Bunlar Betty ve Tim olmalıydı. Kadın uzun uzun baktı. Çocukların yanına geldi. Omzundaki çantasını eline alarak açtı. Cüzdanını çıkardı ve eğilerek Betty ve Tim'in tezgâhına bir miktar para bıraktı. Yoluna devam ederek çok da uzakta olmayan insan kalabalığına karıştı. Betty ve Tim seslenseler de duyuramadılar seslerini. Kadın bir şey satın almamıştı çünkü. Bıraktığı para ise Betty ve Tim'in daha önce görmediği bir paraydı. Bu çok yüksek bir miktar olmalıydı. Betty ve Tim tezgâhlarını erken topladılar. Köşedeki küçük markete girdiler ve hayatlarında daha önce yemedikleri bir çikolata seçtiler. Para artmıştı bile. Bu para onlara üç gün yeterdi.

Betty ve Tim kulübelerine geldiler ve battaniyelerinin altına girerek saatin on iki olmasını beklediler. Saat nihayet on iki oldu ve ikisi de usulca çikolatalarının paketlerini açtılar, bir ısırık aldılar ve paketi tekrar sararak kalanını yastıklarının altına koydular. Ardından da huzurlu bir uykuya...

Berra ELVERİŞLİ

Ash ve Eiji

Sonbahar mevsiminin Eylül ayıydı ve her zamanki gibi Ash yalnız yalnız oturup çok da iyi olmayan televizyonunu izliyordu. İyi bir hayatı yoktu zaten, zorluklar ve sıkıntılar içinde yaşardı ve aynı zamanda bu yalnızlığı ona daha da güç olurdu.

Televizyonunu izlerken artık bu düşüncelerden kurtulmak istermişçesine ve biraz da bu zorlu yaşamdan kurtulmak için birden kapattı televizyonu ve hazırlanmaya başladı. Masmavi gözleri ve çok da kısa olmayan sapsarı saçları vardı Ash`ın. Saçlarını taradı, ardından üzerine eski püskü kıyafetlerini giydi ve evinden çıktı. Aklında tek bir şey vardı: 'iş bulmak'. Ash, sokak sokak gezerken bir lokantada 'Garson aranıyor.' yazan bir tabela gördü, çekinmedi, hemen lokantanın içine daldı. Lokantada 30-35 yaşlarında bir hanımefendi gördü ve hemen sordu:

–Garson aranıyormuş, ben olabilirim, daha önce hiç yapmadım fakat öğrenirim, dedi soluk soluğa. Bayan Yujin onun bu soluk soluğa hâlini görünce sessizce kıkırdayarak:

–Tabii ki olabilirsin genç oğlan, yarın gelip işe başlayabilirsin, dedi gülümseyerek ve ardından Ash Bayan Yujin`e milyon kez teşekkür edip lokantadan çıktı. Koşarak eve geldi ve yarın için hayaller kurmaya başladı. Hayalleri şu şekildeydi: Yeni kıyafetlerle garsonluğa başlayacak, hayatı artık yalnız geçse bile zorlu olmayacak ve alnının teri ile para kazanacaktı.

Bu hayalleri kurduktan sonra pahalı olmayan yeni kıyafetler almak için çarşıya çıktı alışverişini yapıp eve geldi. Eve vardığında hava kararmıştı bu yüzden Ash, erken yatmalıyım diye düşünerek eve gelir gelmez yattı ve hayallerle beraber uykuya daldı.

Sabah erken saatlerde uyandı, yeni kıyafetlerini giydi, yüzüne kocaman bir gülümseme takınarak lokantaya geldi. Bayan Yujin`e neşeli bir sesle:

–Günaydın, dedi ve Bayan Yujin de Ash`a günaydın diyerek hemen onun önlüğünü bağladı. Ash, ilk defa kendini olduğundan daha az yalnız hissetmişti, bu da etrafa neşe saçmasını sağlamıştı.

Birkaç saate lokanta doldu ve herkes arkadaşlarıyla, sevgilileriyle, dostlarıyla ve bunun gibi kişilerle gülüşüp eğleniyordu. Ash, bunları görünce içinde bir burukluk oluştu ve yüzündeki o gülümseme soldu. Bir süre donakaldı ama sonradan kendini topladı, neyse ki güçlü bir insandı o. Siparişleri alarak başladı, sonradan herkese istediklerini götürdü. İnsanlar yiyip içtikten sonra lokantadan gittiler ve lokanta birden boşaldı. Ash, oturdu ve giden insanları seyretti. Öyle oturup dururken bir arkadaş grubu geldi, ardından hemen boş bir masaya oturdular. Ash da hemen siparişlerini aldı ve onları izlemeye başladı. En çok da bu insanlar ilgisini çekmişti. İçine yeniden bir burukluk geldi ve hayallere dalarak onları izledi.

Arkadaş grubu gülüşüp eğlenirken onların içinden olan Eiji Ash`ı fark etti ve gözlerindeki imrenmeyi gördü. Çok istedi yanına gidip tanışmayı fakat çekingenliği buna el vermedi. O sırada siparişler oluverdi ve Ash hemen siparişleri götürdü. Arkadaş grubu yediler, içtiler ve kalktılar. Eiji evine giderken içi Ash ile tanışmadığı için hiç rahat değildi. Yarın oraya gidip onunla tanışmalıyım diye düşündü. Ash ise evine gitti, yalnızlık hissi onu yiyip bitiriyordu.

Ash ve Eiji o gün mutsuz bir şekilde yatıp uyudular. Ash, sabah yeniden erkenden kalkıp işine gitti ve hizmete başladı. O, tabakları toplarken Eiji lokantaya girdi ve Ash`a çekinerek:

–Selam, dedi ve Ash ne yapacağını bilemeyerek o da selam verdi. Ardından Eiji derin nefes alarak onunla tanışmak istediğini, onları nasıl imrenerek izlediğini gördüğünü söyledi. Ash çok mutlu olmuştu ve

hemen teklifini kabul edip tanıştı. Sonra birbirlerinin telefon numaralarını aldılar ve Eiji Ash`a tanıştığımıza memnun oldum diyerek lokantadan ayrıldı.

Ash o kadar mutluydu ki Bayan Yujin bunu görerek erken eve gitmesi için izin verdi. Ash, Bayan Yujin`e yeniden milyonlar kez teşekkür ederek lokantadan çıkıp evine gitti. Artık yalnız hissetmiyordu ve evine Eiji`yi tam şu an çağıracaktı.

Eiji`yi aradı evine çağırıldı ve Eiji seve seve kabul ederek birkaç saate geleceğini söyledi. Ash onun gelmesini beklerken evde dört dönüyordu. Çok heyecanlıydı ilk defa onu seven, önemseyen biri vardı hayatında. O bunları düşünürken birden kapı çaldı. Ash kapıya fırladı ve Eiji`yi evine aldı. Eiji nazikçe içeri girdi ve oturup konuşmaya başladılar. Bayağı konuştular kaynaştılar.

O günden sonra Ash ve Eiji arasında çok güçlü bir bağ oluştu. Eiji Ash`ın hayatını öğrendi ve bir daha Ash`a asla yalnız hissettirmedi. Hep yanında durdu ve onu hiç yalnız bırakmadı bu sayede Ash`ın hayatı tamamen değişti ve arkadaşlıkları sonsuza kadar sürdü.

Ceylin ALP

Bir Taşınma Hikayesi

Sabah çalan zilin sesi ile irkilerek uyandım, havaya garip bir karanlık hakimdi. Yoksa o da benim gibi bir belirsizliğe mi uyanmıştı? Annemin sesi ile hemen yataktan kalktım, sandalyenin üzerine akşamdan alelaide bıraktığım gömleğimi ve pantolonumu hızlıca giyindim. Kolilerin arasından sek sek oynayan çocuklar gibi atlayarak yıllardır gıcırdayan kapımı son kez açtım. Annemin endişeli bakan gözlerine rağmen sıcak bir gülümsemeye günaydın, dedim.

Yıllardır tertipli, yastığın bile yerinin değişmediği bu koca evde her yer fazlasıyla dağınıktı. Aşağı inen, çıkan hamalların terli, yorgun kokusu tüm evi sarmıştı. Bir an gözlerim babamı aradı, ikişer üçer basamak inip çıktığım merdivenlerden nedense tek tek inmeye başlamıştım, belki de çabucak inmek istememiştim. Aşağı indiğimde babam aynı kahverengi takımını ve boynunda asılı gözlüğü ile kırmızı, beyaz renkli kocaman bir kamyonun yanında duruyordu. Cılız ve korkak bir sesle seslendiğim babam heyecanlı gözlerle bana döndü. Hızlı hareketlerle işleri kolaylaştırmaya çalışarak gelip geçen mahalleliyle konuşmadan da edemiyordu. Emektar sokağımızın başından kambur, bir gözü görmeyen biri geliyordu; bu, babamın yanında çalışan odacı Kemal amcaydı, bize yaklaştıkça adımları sanki küçülüyor bir türlü yanımıza gelemiyordu. Yaklaşan Kemal amcağı gören babam sitemli gür sesiyle:

–Geç kaldın yine Kemal, dedi.

–Müdürüm, çarşıda köylüme rastladım, lafa tuttu beni, hemen de ayrılamadım, dedi.

–Hep bir mazeret, dedi babam. sokağın karşı köşesinde, yanıp sönen mavi ışıklı kahvehanenin yanına bıraktığımız koltuk ve masayı eliyle gösterip bahsettiği eşyaları oradan alabileceğini söyledi, alınıdaki teri silip işine geri dönmüştü.

Boş boş durduğumu fark eden babam:

–Annene yardımcı ol, burada sana göre iş yok, dedi.

Merdivenler çıktıkça bitmiyor, inen eşyalara göz ucuyla bakıyordum. Kapıda ağlamaklı gözlerle duran annem koluma girerek odanın ortasındaki sandalyeye çöküvermişti. Babamla göz göze gelen annem, o ana kadar ağlayamamış, kendisini zor tutmuştu. Sessizlik içinde bir süre duvarlara bakarken annem bir anda babama:

–Hamalların parasını verdin mi, sorusuyla artık buradan ayrılma vaktinin geldiğini anladım.

Ne berbat bir hava vardı dışarıda, bir türlü güneş açmıyordu, annem gibi gökyüzü de ağlamaklı mıydı yoksa? Kamyon şoförünün kornasıyla kendimize gelip hızlıca evden çıktık. Cebimdeki anahtarla son kez kapıyı kilitledim.

Begüm OK

Karanlık Sular

Bugün çok ani bir kararla sörf yapmaya gitmeye karar verdim. Kimseye haber vermedim çünkü tek başıma olmak istiyordum. Bu sefer kalabalık olmayan, bilinmeyen bir okyanusa açılacaktım. Arabaya bindim ve müziği son ses açtım. Çok güzel bir gündü. Arabadan indiğimde karşımda kocaman çarşaf gibi serilmiş, içinde ne olduğunu görebileceğim kadar açık bir mavi okyanus. Hemen eşyalarımı alıp sahile indim. Havayı hissedebiliyordum. Deniz kıyafetlerimi giyip sörfümle denize koştum. Kocaman denizde sadece ben vardım. Ben ve sörfüm. Su mükemmeldi. Saç diplerime kadar suyun soğuşunu hissettim.

Anlatılamayacak bir deneyim. Üstüme gelen dev dalgalar. Ben ilerledikçe suyun rengi koyulaşmaya başladı. Denizde bir tek ben olmam suyun derinliğiyle birleşince biraz korkunç hâle gelmişti. Ne kadar gittiğimi düşünmeden sadece yüzdüm. İleri baktığımda benim gibi iki oğlan gördüm. Açıkçası biraz rahatladım:

–Hey!

–Selam!

–Dalgalar çok büyük değil mi?

– (gülerek) Evet.

yüzmeye devam ettik artık sahil zor görünüyordu. Çılgın dalgalarını üstünde ayağa kalkıyorduk. Adeta birbirimizle yarışır gibi. Sudan çıkıp biraz bir şeyler atıştırıp diğer çocukları izledim. Saat akşama yakındı ve tekrardan suya girmeye karar verdim. Su artık ılımtı. Diğerleri evine dönmüştü. O yüzden yine tek başımaydım. Tek ses okyanus ve martı sesleriydi. Okyanusun ortasında biraz durduktan sonra ilerlemeye devam ettim ve bir de ne göreyim okyanusun ortasında bir balina ölüsü. Balinanın kanı denize yayılmış ve martılar her yerdeydi. Çok kötü kokuyordu ve iğrenç gözüküyordu. Çok hızlı bir şekilde sahile

doğru yüzmeye başladım ama çok uzaktaydı. Çılgın dalgaların üzerinden telaşa atlarken sörfüme çok hızlı ve sert bir şekilde bir şey çarptı ve okyanusa düştüm. Kayalardan ağır darbeler almıştım. Telaşla ve acı içinde kendimi suyun yüzeyine çıkardım. Sörfüm gerideydi, hızlıca sörfüme doğru yüzdüm ve tam üstüne çıkarken bir şey beni aşağı çekti. Bacağım, bacağımı bir şey ısıyor. Tüm su kan oldu can çekişerek suyun yüzeyine çıktım. Kan olmuş bir sudan ifade edilemez bir acıyla sağıma soluma baktım ve sadece dev bir balina vardı. Hemen tek sudan uzak yer balina olduğu için çok hızlı bir şekilde yüzerek onun üzerine çıktım. Derin nefesler aldım. Bacağıma bir baktım ve kocaman bir ısırık vardı. Allah'tan doktorluk okuyordum. Hemen yaranın üstüne bacağımdaki kelepçeyi geçirdim ve Allah'ım, canım çok yanıyordu. Hayır, köpek balığı balınaya alttan vurdu ve tekrardan suya düştüm. Tam karşımda bir kaya vardı çok hızlı bir şekilde o tarafa yüzmeye başardım. Kayanın üzerinde zorla ayağa kalktım ve etrafıma baktığımda sadece kocaman bir okyanus vardı. Sahil çok uzakta kalmıştı. Kayaya yattım ve deniz dalgası bacağıma çarptı. Su, tuzlu olduğu için canımı fena yaktı. Bacağıma baktım ve böyle giderse kan kaybından ölecektim. 'Mantıklı düşün, Mantıklı düşün'. Tamam. Yarayı dikmem gerekiyordu. Küpelerimi ve kolyelerimi çıkardım. Evet yapmak zorundayım. Hayatımdaki en acı veren şeyi yapmıştım. "Birileri gelecek, her şey düzelecek." kendimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Artık hava kararmıştı ve ne yapıcağımı bilmiyordum, tek bildiğim şey havanın çok soğuk olduğuuydu. Bacağımdaki sıkmak için bağladığım mayoyu kayanın ucuyla ikiye ayırdım ve bir parçasını hemen üzerime giydim. Bacağım deli gibi zonkluyordu. Morarmaya başladı. Biraz kan akışı sağlanması için bacağıma geçirdiğim kelepçeyi açtım ama açarken bacağımı kesi yolarmışçasına acıdı. Zor da olsa geceyi geçirdim. Sabaha karşı uyandığımda kayanın her yerinde yengeçlerle uyandım. Bir tanesini ağzıma atmak zorundaydım ve yedim onu. Sonra etrafıma bakındım.

Karşı tarafta sörfüm yüzüyordu ve galiba başka şansım kalmadı. Suya geri girip sörfümü alıp hızlıca sahile doğru yüzmeye karar verdim. Yavaşça suya girdim ve hareket etmeye başladım. Ama çok yavaş yüzüyordum ve her hareketimde bacağımdaki kan denize daha çok yayılıyordu. Yüzüyordum ve hayır... Karşıdan köpekbalığının yüzgecini gördüm ve çok hızlı bir şekilde indiğim kayaya geri yüzmeye başladım. Kayanın üzerinde bir gün daha geçirdim. Hayır... oğlanlar gelmişti. Suya gireceklerdi. Olamaz.

–Durun! Suya Girmeyin! Geri Dönün! Köpek balığı!

–Hayır merak etme. Burada köpek balığı olmaz.

–Sudan çıkın

Aman allahım! Köpekbalığı bir tanesini gözlerimin önünde kaptı. Öbürü de çok hızlı bir şekilde kaçmaya başladı. Ama o da gözlerimin önünde parçalandı. Kafasındaki kamera yanıma düştü. Artık su mavi değil, kırmızıydı. Tamam artık, bir şey bulup sudan çıkmam gerekiyordu. Buradan karşımdaki cankurtaran düzneğine 30-40 metre. Yani bir dakikalık yüzüş... Yapmak zorundaydım. Kamerayı açıp konuşmaya başladım. Neler yaşadığımı, evimin yerini ve aileme mesaj gönderdim ve suya fırlattım. Belki bir umut biri bulur.

Artık gitme vakti gelmişti. Hayır. Deniz anaları. Evet, yıllar önce okuduğum bilgi aklıma geldi: Köpek balıkları yosunları sevmez çünkü tıpkı denizanası gibi yakar. Evet, bu benim şansım olmalı. Tamam. Çok hızlı bir şekilde suya atladım. Denizanaları her yerdedi. “Olamaz çok yakıyorlar!”. Devam etmek zorundayım. Köpek balığı yanıma gelmeye çalışıyor ama deniz anaları az da olsa yavaşlatıyordu onu. Tamam, dubaya yaklaştım. “Sadece yüz, sadece yüz!” Çok hızlı yüzüyordum. Köpek balığı yakınlarda. Tamam, merdiven çıkacağım. Hemen ayağımı attım ve köpek balığı merdivene kafa attı. Hayır. Bu şey deli gibi sallanıyordu. Bir sağa gidip suya giriyorum, bir sola. Tamam, az da olsa

sallanması yavaşladı. Derin bir nefes çektim. Ama gelip tekrar vurması an meselesiydi. Kendimi toplayıp biraz daha yukarı tırmandım ve evet. Yanımda silahların bulunduğu dolap vardı. Hızlıca açmaya çalıştım. Ama hayır açılmıyordu. “Öbür taraftan deniyeceğim. “Haydi açıl, haydi açıl!” ve açtım ama açtığım gibi çok hızlı açtığım için bütün kurşunlar okyanusa düştü. Tamam. Sadece uzandım ve aldım onu. Hemen silaha geçirmem gerekiyordu. Havaya sıktım ama Olamaz. Bu havai fişekmiş ve hiçbir şeye yaramadı. Diğer tüpleri gördüm ve hemen kaptım. Hızlıca silaha geçirip ateş ettim ama hiçbir işe yaramadı. Son bir tane kaldı onu geçirdim ama bu sefer köpekbalığının kendisine ateş edecektim ama ortalıklarda yoktu. Hava da kararmaya başladı. Dona kaldım ve olduğum yere oturdum. Elimde çaresizlik kalmıştı.

Küçük bir çocuk sahilde oynarken kenara vuran kamera ilgisini çekti ve açıp izleyince koşarak yardım çağırılmaya gitti. Evet, köpekbalığı geri geldi. Hemen silahımı hazırlayıp ateş etmeye başladım. En üste çıktım daha rahat görebilmek için. “ Nerdesin?” Tamam “Gördüm seni” ve bir anda köpek balığı yanmaya başlamıştı. Sevindim derken geri suya girip kendini söndürdü. Hayır, beni dubadan kendine doğru çekiyordu ve aniden bırakınca öbür tarafa doğru gittim. Artık suya girmiştim, beni koruyan tek şey dubanın iskeletiydi. Köpek balığı geri geliyordu ve artık tek şansım kaldı. Dubanın bağlı olduğu yeri çıkarıp zincirle birlikte en dipteki bağına kadar ilerlerken köpekbalığını tuzağa düşürüp en son öbür tarafa kayıp onu keskin demirlerin olduğu kısma çarptırıp öldürdüm. Evet, başardım. Mutluluktan kahkaha atmadan suyun her yeri çılgın tozla kaplandı ve çok derinde olduğum için nefes alamamaya başladım ve sonra neler olduğunu hatırlamıyorum.

Kameradaki görüntüleri izleyen çocuk babasını çağırılmış ve beni de sahilin yakınlarında süzülürken görmüşler. Hemen beni sudan sahile çekip kalp masajı yapmışlar.

Gözümü açtığında topraktaydım. Gözümü geri kapatıp zaferimi düşünüp gururlandım. Artık kahkaha atabilirdim.

Selin PEYNİRCİ

Berk'in Hayali

Berk, 2016 yılında liseye yeni başlamış bir çocuktur. Ailesi orta durumlu, sevimli bir aileydi. Kendisinden bir yaş küçük bir kardeşi vardı ve onu da çok seviyordu. Tarihe, İngilizceye ve bilgisayara ilgili biriydi. İngilizceye olan ilgisi 5. sınıfta yeni İngilizce öğretmeni sayesinde başlamıştı. Anne ve babası onu sadece 5 tane bulunan İngilizce sınıflarına kayıt yaptırmıştı. Bu İngilizce sınıflarında her hafta 15 saat İngilizce dersi görüyorlardı. Bir de bilgisayar oyunlarını çok seviyordu ve boş zamanlarında oynamayı çok severdi. Oynadığı çoğu oyunun İngilizce olmasından dolayı artık kendini İngilizce öğrenmek zorundaymış gibi hissetmeye başlamıştı. İngilizceye olan ilgisi burda başlamıştı.

Lisede de yeni arkadaşlarını ve öğretmenlerini çok sevmişti. İngilizce öğretmenini de sevmişti ve yeni şeyler öğrenmek için sabırsızdı. Lise başlamadan önceki yaz tatilinde bir hayal kurmuştu. O da yurt dışında yaşamaktı. Özellikle Amerika'da yaşamaktı çünkü izlediği filmlerde ve videolardan dolayı olarak hayatında hiç olmadığı kadar etkilenmişti. O yüzden İngilizce öğrenmeye daha çok bağlanmıştı. Bu kararı vermesinde ekonomik sebepler, izlediği ve gördüğü New York'un güzelliği ve güzel evler etkili olmuştu. Bilgisayara olan ilgisi de oldukça fazlaydı, o yüzden bilgisayar mühendisi olmaya karar vermişti. Bilgisayar mühendisi olmak için seçilmesi gereken bölüme baktığındaysa hayallerine ulaşmanın hiç de kolay olmayacağını anlamıştı. Sayısal bölüm, bölümler arasında şüphesiz en zoruydu.

Lise nin ilk senesinde genel olarak ortalama çalıştı ve bulunduğu okula alıştı. Dönem sonu takdir almayı başarmıştı ama daha fazla çalışması gerektiğini biliyordu. Çevresindeki çoğu arkadaşı da yurt dışında yaşamayı düşünüyor hatta beraber yaşamayı düşünüyorlardı. Lisenin ilk yılı en sevdiği arkadaşı Serdar olmuştu ve o da bir New York hastasıydı. Lise nin ilk yazında bir İngilizce kursuna yazıldı ve bütün yaz

boyunca İngilizceye çalıştı.Yazın sonunda seviyesini C1'e çıkartmıştı. Bu, İngilizce konuşulan bir ülkede kolayca yaşamak için gayet yeterli bir seviyeydi.Şimdi de sırada çok çalışıp New York'ta bulunan bir üniversiteyi kazanmak vardı.10. sınıfta derslerine çok daha fazla önem vermeye başladı ve bilgisayarlar hakkındaki bilgisini arttırdı. Arkadaşlarıyla iyi geçiniyor ve onlardan destek alıyordu. Azmi her geçen ay artıyordu.10. sınıfın sonunda da takdir aldı ve öğretmenleri tarafından daha çok sevilmeye başladı. Aile bireyleri de ona destek veriyorlardı. Artık, çok daha heyecanlıydı ve hayallerine daha yakındı.10. sınıfın yaz tatilinde Londra'ya bir haftalık bir tatile çıktı ve İngiliz arkadaşlar edinip İngilizcesini geliştirdi. Londra'yı çok sevmiştii ve New York'u hayal bile edemiyordu.

10. sınıfın sonunda sayısal bölümü seçerken kendinden emindi ve başarmayı çok istiyordu. Artık bir sayısal sınıftaydı ve yaklaşan üniversite sınavına çalışmaya tam gaz başlamıştı.Günde 175 soru çözüyor ve kitap okuyordu. Hafta sonları kendine ayırıyordu ve bilgisayar oyunları oynayıp dinleniyordu. Dershaneye yazıldığı için şanslıydı ve hayalleri için çok çalışıyordu. Her gün okulda gördüğü konuları tekrar ediyordu. Serdar, daha yeni derslerine önem vermeye başlamıştı ama o da sene sonlarına doğru başarılı oldu. 11.sınıfın sonunda tekrar takdir aldı ve hayallerine bir adım daha yaklaştı.11. sınıf yazında da ders çalıştı ve spor yaptı.12. sınıfa başladığında artık baskıyı hissediyordu. Bütün lise eğitimi boyunca çalışmasının karşılığını almak istiyordu. Diğer arkadaşlarına göre çok daha fazla başarılı olmaya başlamıştı. Okulda yapılan ilk deneme de 6. olmuş diğer denemede ise 3.olmuştu. Bu sonuçlar onu daha çok hırslandırmıştı ve hedefi okulda 1. olmaktı. Günde okul ve ders dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Artık, hafta sonu da ders yapmaya başlamış ve sadece haftada da bilgisayara 1 saat ayırırdı. İstedığı üniversite New York'ta bulunan çok

kaliteli bir üniversiteydi.3 sınav sonra hedefi olan okul birinciliğine ulaştı.

Üniversite sınavına iki ay kala12.Sınıfın tüm konularını bitirdi ve artık 9,10,11. sınıf konularını tekrar gözden geçirip soru çözüyordu.1 ay kala hazırdı ve sınavla yüzleşmeyi bekliyordu.Sınav günü kendisine verilen tavsiyelere kulak vererek olabildiğince sakin kalmaya çalıştı. Sorular tam da beklediği gibiydi. Sınav onun için kolay bile denenebilirdi. Sınav sonunda mutluydu ve sonucunu dört gözle bekliyordu.4 yıllık emeğinin karşılığını almak çok istiyordu.

Nihayet sonuçlar açıklandığında o kadar mutlu oldu ki artık hayalini yaşamak için sadece bir engel vardı o da Amerika için öğrenci vizesi oluşturmak. Onu da hallettikten sonra üniversiteler açılmadan 2 hafta öncesinden New York' a varmıştı. Hayatında bu kadar güzel bir şehir görmemişti. İlk gün Central Park' ı İkinci gün Özgürlük Heykeli ve Times Meydanı'nı gezdi ve hayatında hiçbir şeyden bu kadar zevk almadı.Ailesini özlüyordu ama her gün en az bir kere görüntülü olarak görüşüyorlardı.

Okula başladığında hiç beklemediği bir şey oldu.Serdar da oradaydı! En iyi arkadaşını da aynı üniversitede görünce çok mutlu oldu. Birlikte geçirecekleri 35 yıldan haberi yoktu. Üniversiteden mezun olduktan sonra beraber New York merkezli bir bilgisayar şirketi kurdular ve çok başarılı oldular.Sonucunda zengin iki arkadaş oldular ve ikisinin de çok güzel aileleri oldu. Her yıl beraber Türkiye'ye döndüler ve ailelerini gördüler. Şirketi kurduklarından 1 ay sonra Berk kardeşini şirketine işe aldı ve kardeşini de unutmadı.Hayallerine ulaşan azimli bir kişi olan Berk'in hayatı internette yayıldı ve birçok genç ondan ilham aldı ve hayallerinden vazgaçmedi.

Bülent Meriç GÜL

İmza Günündeki Tesadüf

Arif Bey, her zaman olduğu gibi erken kalktı. Emekli olalı yıllar olmuştu. Fakat bu alışkanlığından hiç vazgeçmemişti. Mutfaktan eşinin demlediği mis gibi çayın kokusu geliyordu. Kahvaltının en güzeli yine sofradaydı. Bir yandan günlük gazetesini okurken bir yandan da çayını yudumluyordu. Eşi Makbule Hanım televizyon izliyordu. Bu arada Makbule Hanım'ın aklına bugün kitap fuarına gidecekleri geldi.

Hava biraz yağışlı, biraz da serindi. Aslında böyle havalarda dışarıya çıkmayı pek sevmezlerdi. Söz konusu olan kitap olunca hiçbir şeyin önemi yoktu. Büyükşehirin kalabalığından dolayı Arif Bey, çok mecbur kalmadıkça aracını kullanmıyor taksikle her yere gidiyorlardı ve yine böyle olmuştu. Taksi fuar alanının önünde durmuştu. Hafta sonu olması, ilginin çok daha fazla olmasına neden olmuş, adeta “iğne atsan yere düşmeyecek” gibiydi. Dakikalarca sıra bekledikten sonra içeriye girebildiler.

Geçen hafta aldıkları ve beğenerek bir çırpıda okudukları kitabın yazarının imza kuyruğundaydılar şimdi. Herkes elindeki kitapla ilgili beğenilerini birbirleriyle paylaşıyordu. Aslında bu, yazarın ikinci kitabıydı. İlk kitabı da bu kadar ilgi çekmişti. Genç olmasına rağmen oldukça yetenekliydi, geniş bir okuyucu kitlesine sahip olmuştu. Sıra onlara gelmek üzereyken Arif Bey, uzak gözlüklerini takma ihtiyacı duymuştu. Yazar kendisine uzatılan kitapları özenle imzalıyor, sıcak bir gülümsemeyle okurlarının sorularına cevap veriyordu. Bu sima Arif Bey'e pek yabancı gelmedi. Biraz daha dikkatli baktı yaklaşmıştı artık konuşmaları da duyabiliyordu. “Hikayeniz çok etkileyici.” demişti okurlarından biri. “İlk kitabınızı da okudum inanın elimden bırakmadan bir solukta bitirdim. Bu kadar akıcı ve içten yazmanız ne kadar güzel.” dedi.

Genç yazar teşekkür etti ve : “Bu yeteneğimi keşfeden benim öğretmenim oldu. Onun ilgisi ve bizlere aşılacağı kitap sevgisi sayesinde ben bugün buradayım.” dedi.

Arif Bey, birden o küçük köy okulunda okuttuğu Ali’yi hatırladı. Gözlerindeki sıcak, sevgi dolu bakış hiç değişmemişti. O öğretmen kendisiydi ve bu mesleği yaptığı için ne kadar şanslı biri olduğunu düşünüyordu.

Serhat Barış ŞİPKA

Bateri Fabrikası

Selam, ben Mesut ve bir haber ajansının muhabiriyim. Bugün bateri fabrikasında bir röportajım var. Bana katılın ve baterinin nasıl yapıldığını birlikte öğrenelim.

Sabah büyük bir acele ile yataktan kalktım. Çünkü bateri fabrikasında olan röportajıma yetişmem gerekiyordu ve bateri fabrikası şehir dışındaydı. Evden çıktıktan sonra fabrikaya giden bir otobüse binip yola koyuldum. Fabrikaya vardığımda ilk önce müdürü görmeye gittim:

–Sayın müdürüm, biliyorsunuz ki iş yerinizdeki Orhan Usta ile bir röportajım var. İzininiz olur ise onunla görüşebilir miyim?

–Elbette, zaten Orhan Usta’yı size öneren bendim, dedi. Sonra telefonunu açtı ve bir numarayı tuşladı. Birkaç dakika sonra içeri bir adam geldi. Kendisi uzun boylu, siyah saçlı, kahverengi gözlü, kırklı yaşlarında ve işinden memnun gibi görünen biriydi. Müdüre selam verdi ve beni çağırdı. Konuşmayı ilk o başlattı:

–Eeee gazeteci bey adınız ne?

–Adım Mesut. Baterinin yapımını anlatmadan önce size birkaç sorum olacak.

–Evet dinliyorum

Kayıt cihazımı açıp soruları sormaya başladım:

–İlk olarak burada kaç senedir bateri üretiyorsunuz?

–Bu yıl 15. yılım oluyor.

–Peki bateri yapıyorsunuz ama bateri çalmayı biliyor musunuz?

–Evet ama profesyonel şekilde değil ama evet çalabiliyorum

–Peki sizi bateriye bağlayan nedir?

–Ben küçükken annemin bateri kursu vardı. Ben o zamanlarda çalmayı bilmezdim ama sesini çok severdim, sonra vefat etmeden önce

bana birkaç nota öğretebildi. Ama ben bateri sevgimden yılmadım ve daha çok öğrendim.

–Peki burada çalışmayı nasıl düşündünüz?

–Buraya ait bir iş ilanı buldum ve bende “Madem bateriyi bu kadar çok seviyorum, o zaman burası tam bana göre.” dedim.

–Teşekkür ederim.

–İşte baterini yapıldığı ilk yere geldik ama önce sana bu fabrikanın olayını anlatayım. İyi bir davul yuvarlak olur ve en kaliteli yumuşak ağaçtan yapılır. Üzerlerinde hiçbir pürüz ya da hata olmamalıdır ki çıkan sesi etkilemesin

Osman Usta bunları anlatırken ben de “Bateri yapmak görüldüğünden de zormuş.” diye düşündüm.

–Her davulun kendine has ses tonları vardır. Aynı yerde yapılmasına rağmen her davulun ses tonu farklıdır. Benim favorilerim saydam olmayanlardır. Ayrıca davullar rocktan jaza bir sürü müzik türünde kullanılır.

–Nasıl olur ben baterinin sadece rockta kullanıldığını sanıyordum.

–Cevap basit, rezonans. Davula vurduğunuzda üst yüzeyinde bir titreşim başlar. Titreşim ses dalgalarını davulun içinden geçirerek davulun alt kısmına ulaştırır, bu yüzey sesi geriye zıplatır, kısa sürede davulun her parçası birlikte titreşir ve böylece davuldan ses çıkar.

–Vay canına!

–Daha bu başlangıç.

Büyük bir odaya çıktık, burada bir sürü tahta vardı.

–Her şey bu tahtalarda ve parçalarında başlıyor. Burada görmüş olduğun gibi bir sürü ağaç çeşidi var. Bunların her biri bateriye farklı sesler kazandırır, dedi.

–Yani, bu tahta parçalarını farklı farklı kullanarak aradığınız tonu bulmaya mı çalışıyorsunuz, diye şaşkınlıkla sordum ben de.

–Biz bunun üstünde çok çalışıyoruz, yani zaten bu kombinasyonlardaki tonları zaten kaydediyoruz.

– Yani, sonra bir müzisyen aradığı tonu bunda bulur ve “Bunu istiyorum.” mu der?

Orhan Usta önce bir güldü ve daha sonra bir başka odaya girerek:

–Evet, aynen öyle. Neyse, davul yapımına başlamak birçok yapım ustasını ve kabı bir araya getirmek ile başlar. Kap, mobilyacılıkta kullanılan sert ve ince huş ağacı plakalarından oluşur. Plakalar şekil verilerek birbirlerine iki üç plaka kalınlığında tutkalanır. Daha kalın birkaç odunu göstererek:

–Bu daha kalın tahta parçaları çok daha esnek olduğundan yuvarlak kalıbın içerisine daha kolay bükülebilir ve daha fazla tını verebilir.

Orhan Usta bunları söylerken hem kayıt cihazı ile kaydediyor hem de önemli gördüğüm yerleri not alıyordum:

–Orhan Usta şimdi bu 3 huş ağacı tutkalla birleşip davulun dış parçasını mı oluşturuyor?

–Evet, bu doğru.

Usta, yandan kalın bir tahta alarak üstünde daire olan bir demir parçaya yöneldi:

–Bu daha başlangıç hâli ve istenen hâle gelmesi için bu demirden yardım alacağız.

Kalın tahtayı makineye koydu ve bana bir tahtayı göstererek:

–Şu tahtayı verir misin? Bunun gibi olan üç tahta parçasını birbirlerine tutkallamak gerekiyor, bu daire şeklindeki demir bu işe yarıyor.

Makineyi anlattığı iyi olmuştu ,eğer daha fazla bekleseydim ben soracaktım.

–İkinci tahtayı burada gördüğün makine ile önce tutkallayacağız, sonra da bunu ilk tahta parçasının yanına koyacağız. Bu makinenin ucuna

tahta konur ve tahta makineden geçerken üstünde ve altında bulunan kağıtların üstünde tutkal vardır. Böylece tahtanın önü ve arkası tutkalla kaplanıyor, diye ekledi.

–Evet, şimdi bu tahta davulun ilk katmanıdır ve davulun dayanıklı olmasını sağlar. Sonra üçüncü ve en önemli parçayı koyuyoruz. Sonra yine iki kat tutkal.

Usta, bana demirin üstündeki elektronik bir aygıtı göstererek:

–Bu cihaz, tutkalın kurummasını sağlar. Bunu gördüğün gibi daireyi kapatacak şekilde koyuyoruz. Bu cihaz, burada 5 dakika boyunca duracak.

5 dakika sonra usta cihazı çıkardı.

–Ve şimdi şu keseyi çıkarmamız gerek.

–Kese alüminyumdan mı yapılıyor?

–Evet, aynen öyle.

Usta, davulun tahta parçasını daire şeklindeki boşluktan çıkararak bana uzattı.

–Bunun hâlâ sıcak olması normal mi?

–Evet, normal ve şimdi hadi gel öbür aşamaya geçelim.

Usta, farklı bir odaya doğru ilerledi.

–Bu yerde gördüğün gibi bir sürü kişi zımpara yapıyor, bunun nedeni pürüzsüz bir davuldan çıkan ses daha iyi olur ve daha uzaklara gider. Şu yukarıda gördüğün paletle bu davul iskeletleri davul olmak üzere yola çıkıyor.

Aslında daha önce yukarıdaki paleti fark etmemiştim usta söylemeseydi sanırım asla bilemeyecektim.

–Hâlâ yapılması gereken işler, mesela davulun üstündeki deri eklenmesi, akort edilmesi ve biraz da cazip görünmesini sağlanacak. Ağacın çeşidinin önemli olduğu kadar kullanılan boya da önemlidir. Bitirmeden önce de bazı yapısal unsurların eklenmesi gerekmektedir.

Bu yeni odada bir sürü boyanmış davul, ileride ise değişik makineler vardı.Usta, konuşmasına devam etti:

–Davulun iskeleti tamamlandığında burada makineler ve işçiler yardımıyla gerekli işlemlerden geçirilir. En önemli donanımlardan biri de akort kulaklarıdır. Bir davulda yaklaşık 20 tane bulunan bu kulaklar, sesin alçaklığını ve kalınlığını ayarlar. Ancak davul derisi olmadan bunların hiçbiri bir anlam ifade etmez.

–Şunlar davul derileri mi? Eskiden bildiğim kadarıyla bunlar dana derisi ile yapılıyordu, diye merakla sordum.

–Evet, ama dana derileri kolayca yırtılabiliyordu.

–Peki, bu deriler neyden yapılıyor?

–Bunlar özel polyester derilerdir. Polyester sıcakta büzülmesi önler ve dayanıklılığı artırır. Davul derisi buraya geldiğinde şayet uymazsa bu gördüğün makinelere yardımıyla tekrar işlem den geçiriliyor.

–Yani şimdi davul hazır mı?

–Evet, hazır ama bateri için hala gereken şeyler vardır. Mesela, birkaç büyük ve küçük davul demir iskelete bağlanır ve sonra demir iskelete baterinin yanında duran ziller eklenir ve böylece bateri bitmiş olur.

–Vay be! Cidden çok aşama var. Her şey için teşekkürler Orhan Bey.

–Asıl, ben size bateride istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

Orhan Usta'yla iyi bir vedalaşmadan sonra eve doğru yola çıktım. Çok yorulmuştum ama buna değmişti ve gördüğümüz gibi bir baterinin yapımı böyleydi bir sonraki röportajda görüşürüz.

Yiğit ZEYBEK

Yalnız Adam

Antoine,Fransa'nın seçkin isimlerinden biriydi.Ünlü bir piyanistti ve çevresi çok genişti. Para için bile yanında olan bir sürü insan vardı. Antoine, ailesini ve yakınlarını zamanla kaybetmiş bir adamdı. Çevresi ne kadar kalabalık olursa olsun bu acı yalnızlık onun ruhunu kemiriyordu. Piyanistti fakat kalemi de çok güçlüydü.Kendisinde olan gücü her zaman yazdığı kitaplar ve müzikten alıyordu.

Her yoğun günün, güzel akşam yemeklerinin ve hatta sıkıcı toplantıların bile keyfini çıkarıyordu çünkü sadece o zaman yalnız değildi.Yalnızlık onun kaderinde vardı ve sadece para için olan arkadaşlıklar bile onun için cezbediciydi.O, böyle mutluuydu. İçinde kopan fırtınalar ve sessiz çılgınlıkları onu hiçbir zaman yıldırılmıyordu. O, her şeyin yoluna gireceğine inanarak yaşıyordu. Odasına geldiğinde çöken yorgunluğunu piyano başında, keyifli notalar eşliğinde kendini dinleyerek bulurdu.

Bazen de sandalyesine oturur dünyayı izler, yorumlar ve güzel kitaplar yazardı. Yalnız olduğu için kitap yazmaya bolca vakti vardı. İçlerinden hoşuna gidenleri ise bastırırdı. Hayatını tek başına sürdürmek zordu fakat inanmak onun en güzel özelliklerinden biriydi.Yaptığı besteler onu yansıtıyordu ve bunları insanlara sunuyordu. Kİtapları çok iyi satıyordu hem de insanlar onun yazarlığının ne kadar iyi olduğunu keşfetmişti.Antoine, onların bu hoşgörülü tavırlarını ciddiye alıyordu.

Bir gün, para için onunla arkadaşlık kuran insanların düzenlediği bir partiye gitmişti. Onun ne kadar iyi bir yazar ve piyanist olduğundan bahsediliyordu ama Antoine, mütevazılığından asla ödün vermeyerek sadece teşekkür ediyordu.Düşündüğü tek şey, bunların sahte olup olmadığıydı ama hissediyordu ki bunlar sahteydi. Eve gittiği zaman bunları dikkatli ve detaylı bir şekilde düşündü. Hayatı böyle bir karmaşa içinde devam edemezdi ve bu onu çok derinden etkiliyordu. Bunlar

yazdığı kitaplara ve bestelerine de yansiyordu. Duygu, onun için her şeyin başında geliyordu. Son zamanlarda işlerin kötü gittiğini biliyordu. Okuyucu, karamsar şeylerden hoşlanmıyordu ya da müzik yapımcıları bu kadar duygusal bestelerle ne yapacağını bilmiyorlardı. Onca şeyin üstüne bir de satışların aksaması onu yıldırılmıştı. Doğru ya, sıkıcı bir adamın kitapları ve besteleri insanlara ne katabilirdi ki?

Antonie, her şeyin farkındaydı. Artık kitapçılardan teklifler gelmiyordu veya müzik yapımcıları onu aramıyordu. Bu zor süreç önce elindekileri kaybetmesi ile başladı. Eskisi gibi para kazanamıyordu ve saray kadar güzel ve ihtişamlı olan evini geçindiremiyordu. Zaten, sevdiklerive ailesi olmayınca bu kadar güzel bir ev ne işine yarardı ki? Bu düşünceler onu yiyip bitiriyordu. Ani bir kararla bulunduğu bu evden taşınmaya karar verdi. Yeni ev, dağın tepesinde ve şehir merkezinden uzakta olacaktı. Yola çıkmıştı, terk ettiği onca şey bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Eve varmıştı içeri girdiğinde omuzlarında onca yılın yükü ve zorluğuyla...

Bavulunu yavaşça yere bıraktı, masanın başına geçip sadece yazıyordu; bu, akşama kadar sürdü. Bir süre kendini dinlemeye fırsat bulmuştu Antoine, bu herkesten irak ve sessizlikler içinde olan ev ona çok şey katmıştı. Artık kendisi için yaşayacaktı.

Dilara Cansu ÇAKIR

Hayatın Değeri

Hava gittikçe soğuyordu. Gökтуę, sıcakık olan odasında, yanında cipsi ile birlikte, bilgisayarda oyun oynuyordu. Annesi Merve Hanım ise çok yorgun olmasına rağmen mutfakta oğlunun en sevdiği çikolatalı kekten yapıyordu. Çünkü Gökтуę okulda çok yoruluyordu ve şimdi de ders çalışmaya başlamıştı.

Merve Hanım kendi kendine düşündü: “Oğlum ne kadar iyi bir çocuk, bana yalan söylemiyor. Ders çalışacağım dediğinde gidip de bilgisayar oynamıyor. O yüzden bu kek onu çok mutlu edecek.” Kek piştikten sonra kirli çamaşırları toplamak için tek tek odalara girdi. Sıra Gökтуę’un odasına geldiğinde mutfakta dilimlediği kekleri tabağa koydu ve kapıyı tıklattı ve yavaşça odaya girdi. Girdiğinde ise Gökтуę’un bilgisayar oynadığımı, cipslerin her yere saçıldığımı ve odada her yerin her yerde olduğunu gördü. Gökтуę, şaşkınlıkla kalakaldı. Merve Hanım, elindeki keki masaya koydu ve açıklama ister gibi “Buyur!” dedi. Gökтуę ne diyeceğini bilemedi ama annesine kızmıştı. Daha önce kaç kere demişti o ders çalışırken odaya girmeyecekti, gerçi ders çalışmıyordu ama. “Anne hani odama girmeyecektin.” “Evet Gökтуę, ders çalışırken... Altını çiziyorum ders çalışırken girmeyecektim. Ayrıca, sen çok yoruldun diye sana kek yapmıştım ama sen bana yalan söylemişsin.” Gökтуę cevap veremedi. “Bunu babana söyleyeceğim, artık bilgisayar odanda olmayacak ve ders çalışırken telefonun da yanında olmayacak. Ama ben demiştim, bu bilgisayar iyi gelmeyecek demiştim.” Gökтуę, bir anda öfkeyle yerinden kalktı: “Hayır, yapamazsın bunu anne. Telefonum bir yana bilgisayar konusunda anlaşmıştık” diye çıkıştı. “Sen anlaşmayı bozdun Gökтуę. Nokta. Ben artık ne dersem o.”

Dila, odadan gelen seslere odasından çıktı ve Gökтуę’nun söylediği o sözleri duydu: “Anne senden nefret ediyorum, keşke annem

olmasan.” Merve Hanımın gözleri doldu ve odadan çıktı. Göktuğ, söylediği sözlerden pişman olmuştu ama son pişmanlık fayda vermezdi. Dila: “Göktuğ, kardeşim. Keşke son sözü söylemeseydin.” Göktuğ öfkesine hakim olamayıp: “Ama annem her şeye karışıyor, artık onu sevmiyorum” dedi. Merve Hanım bunu duyunca yatak odasına geçip ağlamaya başlamıştı. “O mutlu olsun diye elimden gelen her şeyi yapıyordum ama o nankörlük yapıp annesine neler söylüyor” diye düşündü.

Göktuğ, İzmir sokaklarında yürüyordu. Biraz sakinleşmeye, kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Yolda yavaş yavaş yürürken takı satan bir kız gördü. Güzel, beyaz tenli, sarı saçlı, üstünde eski kıyafetleri olan bir kız. Bir kaç genç adam kızın olduğu yere bakıp gülüşüyorlardı. İçlerinden biri güzel kızın yanına yanına gitti ve kızla konuşmaya başladı. Kızın rahatsız olduğu çok belliydi. Sonra adam bir anda sinirlenip kızın tezgâhını itti, takılardan bazılarını aldı ve koşarak kaçtı. Göktuğ, bunu görür görmez kızın yanına koştu ve yardım etti. Tezgâh kırılmıştı. Kız bunu görünce ağlamaya başladı. Göktuğ kıza: “Üzülme, ben sana yardım ederim. Adım Göktuğ bu arada.” dedi Göktuğ. Kız hafifçe güldü: “Ben de İnci.” Takıları toplayıp sahilin oraya gittiler.

Göktuğ İnci’ye takı satmasında yardım etti. “İnci, neden okulda değilsin. Bu yaşta işte çalışman doğru değil.” İnci’nin gözleri doldu ve anlatmaya başladı: “Annem bir hafta önce vefat etti. Babam ise asker. Sadece ben varım, bir de bebek kardeşim. Onun için çalışmalıyım. Hem de annemin ilaçlarının parasını hâlâ ödeyemedik, onları ödemek için çalışmalıyım.” Göktuğ’nun aklına annesiyle yaşadığı olay geldi ve İnci’ye yaşadıklarını anlattı. “Bak Göktuğ, annem yanımda olsun diye her şeyimi verirdim. Ayrıca çok güzel bir hayatın var. Annen, ablan, baban yanında ve okula gidiyorsun. Onun dışında başka hiç bir derdin yok. İnan bana benim gibi onlarca çocuk senin yerinde olmak için can atardı.” İnci eline en güzel kolyelerden birini aldı ve: “Al bu kolyeyi

annene götür ve ondan özür dile tamam mı? Ayrıca hayatının kıymetini bil.” dedi.

Göktuğ, seri adımlara eve giderken annesine bir buket çiçek de aldı. Annesi mutfakta işlerini yapıyordu. Yavaşça kapıyı tıklattı ve annesine: “Özür dilerim anneciğim, sen çok haklıydın.” dedi. Elindeki bukete ve kolyeyi ona uzattı. Bunu gören Merve Hanım çok sevindi ve oğlunu affetti. Göktuğ da bu günden sonra ne kimseyi kırdı ne de hayatından şikâyet etti.

Zeynep Nur KOCAGÖBEK

Yalnızlık

Cuma sabahıydı, okulun son günü... Emir, her zamanki çalar saatin sesiyle uyandı. Yatakta öylece biraz oturduktan sonra yüzünü yıkamaya gitti. Odasına dönüp dolabına bakındı. Sonunda okul kıyafetlerini bulabildi. Ütülenmemiş, buruşuk kıyafetlerini giydikten sonra aynanın karşısına geçip kendisine baktı. Dış görünüşünü hiç ama hiç sevmiyordu, özellikle yüzündeki sivilcelerden ve burnundan nefret ediyordu. Gözlerinin altındaki morluklar bariz bir şekilde görülüyordu. Aslında o morluklar yeniydi, dedesinin ölümünden sonra hiçbir şey iyi gitmemişti. Çok yalnız hissediyordu çünkü dedesi onun için çok değerliydi. Henüz iki yaşındayken babasını kaybetmesinden dolayı dedesi ona hem babalık hem de arkadaşlık yapmıştı. Biraz dalıp ağladıktan sonra evden çıktı ve hızlı adımlarla okula ulaştı.

Her zamanki sırasına sessizce geçti. Daha dersin başlamasına on dakika vardı kafasını masaya dayadı, tam gözlerini kapatacakken yanına arkadaşları Ali ile Mert geldi. Kendini bu kadar üzmemesi gerektiğini söylediler. Onu anlamıyorlardı. Emir içinden düşündü, hiçbiri babasını bebekken kaybetmişiydi? Hiçbirinin dedesi yakın bir zamanda ölmüş müydü? Kısacası onun psikolojisini kimse bilmiyordu. Artık iki ay olmuştu ve bu duruma alışması gerekiyordu, kendisi de alışmak istiyordu fakat içinde hep bir şey eksik gibiydi. Bir yandan da durmadan annesini düşünüyordu. Annesinin bir işe girmesini çok istiyordu.

Okul bitti ve eve doğru yola atıldı. Bir tatili hak etmişti, bu tatilin ona iyi geleceğini düşünüyordu. Eve vardığında annesi ona işe alındığını söyledi, bu duruma çok sevindi ve yatağına gidip uyudu. Ertesi gün pek bir neşeliydi uyandı. Günlerin hepsi hemen hemen aynıydı fakat bu durumdan sıkılmıyordu çünkü artık yalnızlığa alışmıştı...

Çağan AKBAŞ

Öykü

Öykü, fakir bir ailenin çocuğuydu. Durumları çok kötüydü. Bu seneye kadar derslerine çok önem veren bir kızdı. Hatta özel okulu şu an tam burslu okuyordu. Ama bu sene motivasyonu biraz düşmüştü. Çünkü sınıf arkadaşı Derin, ‘‘ Sen asla başarılı olamayacaksın. Sana test kitabı bile alamıyor ailen. Bırak test kitabını bir defteri iki veya üç ders için kullanıyorsun. ’’ dediği aklına gelince hırslanması gerekirken ümidini iyice kaybediyordu.

Derin ise zengin bir ailenin kızıdır. Tek çocuktur ve şımarıktır. Öykü’nün başarısını engellemeye çalışır. Sınavlarda kopya vereceğini söyler. Kendi cevap anahtarına yanlış cevapları işaretleyip Öykü’ye gösterir. Öykü cevapları kendi cevap kâğıdına geçirince yanlışları siler, doğruları işaretler. Böylece herkes 85-100 arası alırken Öykü 0-35 arası alır.

Berke de zengin bir ailenin şımarık çocuğudur. Öykü’yü hep zor durumda bırakır. Öykü’nün eşyalarını ihtiyacı varmış gibi alır ve çöpe atar. Sonrada Öykü’yü tüm sınıfın içinde rezil eder.

Şeyma da zengin bir ailenin çocuğudur. Akıllı gibi durur ama şımarıktır. Öykü’ye sürekli gel git işleri yaptırır. Öykü’yü yanına çağırıp kantine gitmesini söyler. Öykü itiraz edemez. Çünkü itiraz ederse başına neler geleceğini çok iyi bilir.

Pazartesi günüydü. Öykü isteksizce okula geldi. Artık okula gelmek istemiyordu. Şeyma’nın gel git işlerinden, Derin’in kandırmalarından ve Berke’nin sürekli kendisini zor durumda bırakmasından sıkılmıştı. Kendisi resmen bir köle gibi kullanılıyordu. Şeyma:

–Öykü. Buraya gel. Benim karnım acıktı. Al şu parayı ve bana kantinden tost ve kayısıli meyve suyu al. Ama çabuk ol. Karnım zil çalıyor. Öykü:

–Peki, deyip geldi. Berke:

–Ödevimin bir kısmını yapmayı unutmuşum. Kalemimi bulamıyorum. Senin kalemini kullanabilir miyim? Öykü:

–Al. Ama geri vermeyi unutma! Berke:

–Tamam, veririm, dedi ve kalemi alıp ve çöpe attı. Öykü:

–Ne yaptın sen? Hani geri verecektin? Bu iki oldu. Bir daha sakın atma. Berke:

–Duydunuz mu arkadaşlar? Öykü’nün demek ki başka kalemi yok. Derin:

–Yazık ya. Gerçekten sana acıyorum. Hadi git de dilenci gibi herkesten kalem dilenmeye başla. Eğer bulamazsan da haber ver. Yani biz her ihtimale karşı yedekleme yapıyoruz.

Günler günleri kovaladı. İkinci Sosyal Bilgiler sınavının günü geldi. Öykü çaresizdi. Derin’den kopya çekmeye kara verdi. Derin’e durumu anlattı. Derin ise bunu kabul etti. Cengiz Öğretmen geldi:

–Günaydın çocuklar.

–Sağ ol, dedi tüm öğrenciler.

–Oturabilirsiniz. Ben şöyle düşündüm. Pazartesi günü sınav notlarınızı okuduktan sonra bir hediye çekilişi yapalım. Siz ne dersiniz?

–Evet, yapalım öğretmenim, dedi öğrenciler de.

–Tamam, o zaman. Pazartesi notlarınızı okuduktan sonra çekiliş yapacağız. Şimdi sınav olacağız. Herkes sırasının üstünü boşaltsın.

Sınav kâğıtları dağıtılırken Derin:

–Sessiz ol. Ben hemen çözüp sana göstereceğim, diye fısıldadı.

Öykü:

–Tamam.

10-15 dakika geçtikten sonra Derin:

–Şimdi öğretmen fark etmeden bak. Öykü:

–Tamam. 18 C, 19 A ve 20 B. Tamam bitti sağ ol. Derin:

–Önemli değil. Sen istiyorsan ver. Ben yine de kontrol edeceğim.

Öykü:

–Tamam ben veriyorum o zaman. Cengiz Öğretmen:

–Fısıltı mı var orada? Her sınavda illa tekrarlamam mı gerek kuralları, diye sertçe uyardı onları. Sonra devam etti:

–Hataların var. Bir daha kontrol etmelisin bence. Derin de yazdıklarını silip doğru cevapları işaretledi. İçinden:

“ Ne kadar saf ya? Eğer beni kandırsalardı ve düşük alsaydım herhalde bir daha kalkışmazdım bu işe.” Öykü değişiklik yapmadan tekrar verdi. Kısa bir süre sonra Cengiz Öğretmen:

–Süre bitti. Kâğıtları getirin, dedikten sonra tüm öğrenciler kâğıtları teslim etmeye başladı.

–Pazartesi günü açıklarım inşallah, deyip çıktı Cengiz Öğretmen. Teneffüs zili çalınca teneffüse çıktılar. Derin:

–Öğretmen sana hataların olduğunu düzeltmen gerektiğini söyledi. Keşke bana sorsaydın. Ben sonradan fark edip düzelttim.

Öykü:

–Hmm. Keşke sorsaydım ya.

Bu arada, üçlü çete bir araya gelip toplandı. Berke:

–Ya bu kız niye bizim sınıfımıza geldi?

Derin:

–Aynen ya başka gidecek bir sınıf bulamamış. Sinir oluyorum.

Öldüresim geliyor kızı.

Şeyma:

–Yalnız bu bizi öğretmene şikayet etmesin.

Berke:

–Etmez, yani edemez.

Derin:

–Bana da öyle geliyor. Bence şikâyet etmeye kalkışamaz.

Pazartesi günü ders ziline 2, 3 dakika kala Şeyma Öykü’ye dönerek:

–Öykü, git de bana kantinden çikolata al, dedi emredercesine.

Öykü de:

–Sana ne olmaya başladı ya? Ben senin kölen miyim, diyerek öfkeleni. Bu sırada bu fırsatı kaçırmayan Şeyma:

–Evet, kölem olmayabilirsın. Ama canım çikolata istiyor.

Öykü:

–Başka bir emriniz var mı Şeyma Hanım?

Şeyma:

–Öykü bence hemen git. Yoksa kötü olur.

Öykü:

–Kötü olurmuş.

Cengiz Öğretmen derse geldi ve yoklamayı almaya başladı. Öykü'nün ismini söyleyeceği sırada Öykü içeri girdi. Durumu açıklarken Şeyma'ya baktı ve Şeyma'nın kaşlarını kaldırdığını gördü. Öykü:

–Özür dilerim öğretmenim. Kantine gitmişim. Zilin sesini duymamışım.

Cengiz Öğretmen:

–Tamam yerine geç çabuk. Bundan sonra da derse geç kalma sakın. Bu sizin sorumluluğunuz. Şimdi notlarınızı okuyacağım. Ama notlarınızı okumadan önce çekilişi yapalım.

Çekiliş başlayınca eşleşmeler de belirlendi.

Berke: –Ben alıyorum.

Derin: –Ben de alıyorum.

Şeyma: –Ben de alıyorum.

Öykü: –Ben de alıyorum.

Cengiz Öğretmen:

–Bana da çıktı. Tamam o zaman iki gün sonra hediyelerimizi veriyoruz. Şimdi sınav notlarınızı okuyayım. Durumunuz kötü değil. Derin 95, Berke 90, Şeyma 95, Öykü 25.

Öykü:

–Of yine mi yaa?

Sessizce konuşmaya başladılar. Derin:

–Şimdi anladın mı? Herkese güven olmayacağını? Bu iki oldu.

Hâlâ bizim şakalarımıza inanıyorsun.

Berke, Şeyma ve Derin gülmeye başladı. Berke:

–Acaba kalemi nasıl buldun? Ben senin kalemini çöpe atmamış mıydım?

Öykü:

–Off yeter artık ya. Benden ne istiyorsunuz. Benim durumum sizinki kadar iyi olmayabilir. Ama emin olun ki ilerde ben sizden daha iyi yerlere geleceğim. Hiç kimse başarı merdivenini elleri ceplerinde tırmanamaz.

Cengiz Öğretmen:

–Ne oluyor yine? Her derse girdiğimde iki üç öğrenciyle uğraşmaktan ders bitiyor. Bir lafımı da bir kerede anlayın. Nedir sizin birbirinizle alıp veremediğiniz? Bu iki oldu, üçüncüye dilekçe doldururum.

Öykü ağlayarak:

–Öğretmenim Şeyma Berke ve Derin benim çok üstüme geliyorlar. Artık bıktım onların bebekçe şeyleriyle uğraşmaktan. Biri sürekli kantine gönderir, diğeri eşyalarımı çöpe atar. Yeter artık. Bıktım bu yaramazlardan, dedi.

Cengiz Öğretmen:

–Öykü'nün anlattıkları doğru mu çocuklar?

Öğrenciler:

–Evet öğretmenim.

–Öykü'ye bunları yapanlar gelsin. Dışarıda konuşacağız, dedi

Cengiz Öğretmen.

Cengiz Öğretmen Berke Derin ve Şeyma ile konuştuğundan sonra içeri

girdiler.Cengiz Öğretmen:

–Tamam Öykücüm. Ben konuştum. Eğer bu durumlar tekrarlanırsa bana yine bildir. O zaman disiplin cezasını hak etmiş olacaklar.

Teneffüste üçlü çete yine bir araya geldi. Berke:

–Bizim buna iyi bir ders vermemiz lazım, dedi. Derin:

–Aynen ya. Şikâyet edemez dedik, etti.

Şeyma:

–Acaba bu cesaret nereden aldı?

Berke:

–Cesareti nereden aldığımı bırak da nasıl bir ders vereceğimizi düşünelim.

Derin:

–Acaba sıkıştırsak mı?

Berke:

–Ya yine öğretmene söylerse?

Derin:

–Ondan mı korkacağız biz? Çağıralım hadi, dedikten sonra

Şeyma:

–Öykü bi bakar mısın, diye seslendi. Öykü:

–Efendim. Yine ne planları kurdunuz, diye karşılık verdi.

Berke:

–Sen bizi niye şikâyet ediyorsun? Eceline mi susadın kızım sen!

Öykü:

–Sizin yaptıklarınıza ne demeli?

Şeyma:

–Bak Öykücüm aramızda uzlaşabiliriz.

Derin:

–Aynen. Böyle küçük meselelere hiç öğretmeni sokmaya gerek yok.

O sırada Cengiz Öğretmen nöbetçiydi ve Şeyma, Derin ve Berke'nin Öykü'yü sıkıştırdığını gördü:

–İnşallah her şey yolundadır. Öykü'yü sıkıştırmıyorsunuzdur.

Berke:

–Evet öğretmenim biz sadece özür dileyecektik.

Derin:

–Aynen öğretmenim biz dersimizi aldık zaten.

Öykü:

–Öğretmenim yalan söylüyorlar. Özür falan dilemiyorlardı.

Basbayağı beni sıkıştırıyorlardı, diye itiraz edince Cengiz Öğretmen:

–Şeyma Derin ve Berke yürüyün müdür yardımcısının yanına gidiyoruz, dedi sertçe.

Müdür yardımcısının yanına gidip durumu anlattılar. Müdür Yardımcısı:

–Bu bir iki defa tekrarlanma neyse derim. Ama üçten fazla olmuş.

Okuldan uzaklaştırma cezası alıyorsunuz. Üzgünüm.

Bunu duyan üçlü çete telaşla tartışmaya başladı. Berke:

–Aman ne olacak. İş işten geçti. Alt tarafı bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası aldık.

Şeyma:

–Aynen yapacak bir şey yok.

Derin:

–Artık ileriki hayatımızı düşüneceğiz. Bu konuyu burada da kapatacağız. Üzölmek yok.

Aradan bir yıl geçti. Lise için sınav olma vakti geldi. Bu sefer, Şeyma Derin ve Berke çaresizdi çünkü 8. sınıfta dersleri hafife almaya başlamışlardı. Sınav kâğıtları dağıtıldıktan sonra Berke:

–Kızlar matematikte 13. soruyu yapabildiniz mi?

Derin: –Ben yapamadım.

Şeyma: –Evet, ben de yapamadım. Öykü sınava iyi hazırlanmışa benziyor. Ona sorayım bir ben... Öykü matematikte 13. Sorunun cevabı ne?

Öykü: – Niye söyleyeyim ki?

Derin: –Ama biz zamanında sana çok yardım ettik.

Öykü: –Haklısınız galiba.

Berke: –Yani söyleyecek misin?

Öykü: – Evet. 13. D

Berke: –7 ve 4'ü de söyler misin?

Öykü: –Tamam ama başka söylemem. 4. A ve 7. C

Derin: –Çok teşekkürler.

Şeyma: –Yalnız bu, bize yanlış cevapları vermesin?

Derin: –Olabilir.

Berke: –Doğrudur bence. Sonuçta Öykü bizim ona yaptıklarımızı yapmaz.

Aradan çok uzun bir zaman geçti. Sınav sonuçları açıklandığında Öykü en iyi liseyi tutturdu. Şeyma, Derin ve Berke ise kötü bir liseye çıktılar. Ama parayla en iyi liselerin birine yazıldılar.

Lise ve üniversite bitti, hepsi mesleklerini ellerine aldı. Öykü doktor, Berke kırtasiyeci, Derin ve Şeyma da temizlikçi olmuşlardı. Bir gün Derin ve Şeyma bir iş bulmuşlardı. Bir hastanede temizlik personeli olacaklardı. Şans eseri bu hastanede çalışan bir doktor yıllar önce ezikledikleri Öykü çıkmıştı. Çok mahcup olmuşlardı. Aradan kısa bir süre sonra ise Berke sokakta yürürken bir patlama gerçekleşmiş ve çok kötü yaralanmıştı. Hemen hastaneye getirilmiş, ameliyata alınmıştı. Kendisini ameliyat eden doktorun ise yıllar önceki Öykü olduğunu öğrenmişti. Hepsi çok mahcup olmuşlardı.

Derin ve Şeyma Öykü'nün odasını temizlemek için girdiklerinde Derin ağlamaklı bir şekilde:

–Ya nasıl olur da o bizden başarılı olur? Akıl erdirebiliyor musun ya?

Şeyma:

–Bence biz lisede bocaladık. Eskiden ne güzel Cengiz Öğretmen sayesinde bir şeyler yapabiliştik.

Derin:

–Lisede Cengiz Öğretmen’in olmaması bizim çalışmamamız anlamına gelmiyordu. Çalışabilirdik. Biz de Öykü gibi olabilirdik. Zaten ortaokulda okuldan uzaklaştırma aldık. Lisede de birkaç kere alınca ümidimiz yok oldu. Keşke her şeyi geri alabilsek.

Yusuf Kağan IRGATOĞLU

Kazuki'nin İlk Zaferi

Kazuki doğduğu andan beri şanssız bir insandı çünkü daha 6 aylık bir bebekken annesi ve babası veba denen lanet bir hastalığa yakalanmıştı. Anne ve babası ölmeden önce onu Fumihito denen bir köyün önüne bırakmışlardı. Köyden atına su almak için gelen gezgin bir samuray olan Kazutora, bebeği oradan alıp büyütmeye başladı.

Kazutora, bebeği o köyün önünden aldığından beri 14 yıl geçmişti. Bu 8 yıl içinde çocuğa kılıç kullanmayı, at binmeyi ve sadakatin ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. Çocuk için kavraması en zor olan sadakat kavramıydı çünkü daha 8 yaşında olmasına rağmen evrendeki en önemli kavramlardan birini kavramıştı.

Yine günlerden bir gün seyahat ederlerken karşlarına 7 kişiden oluşan bir haydut grubu çıkmıştı. Haydutlarla uğraşmak onlar için normal bir olaydı fakat bu seferki farklıydı çünkü bunlar her yerde nam salmış olan Pavbillion çetesi idi. Bu eşkıyalar yaşlı, çocuk demeden tüm insanlara işkence edip paralarını çalan aptallardan başkası değildi. Genelde içlerinde çocuk ve yaşlı olan grupları seçiyorlardı çünkü hem onların işkencelerine karşı koyabilecek güçte değillerdi hem de Kazutora'nın yardım ettiği bir köyün muhtarından 500 altın aldığını görmüşlerdi yani onlar için bu grup baldan tatlıydı. Kazutora, bu çeteyi gördüğü anda kılıcını çıkardı ve Kazuki'yi arkasına alıp karşısına çıkan ilk haydut üyesinin kafasını ışık hızında kesti ve diğer haydutların önüne doğru fırlattı. Bunu gören çete elebaşı o kadar sinirlendi ki geri kalan adamları ile Kazutora'nın etrafını çevrelemeye başladı. Kazutora da bari öleceğim diyerekten çete elebaşına son bir saldırıda bulundu fakat bu saldırı onun sağ kolundan etti.

Artık işin ciddiye bindiğini anlayan 14 yaşındaki Kazuki, korkudan ağlamaya başladı çünkü diğer karşılaştıkları çetelerdeki tüm insanlar Kazutora'nın cüssesi ve kılıç ustalığından korkup kaçıyorlardı.

Sağ kolu kopan Kazutora, yanındaki hançeri ağlamakta olan Kazuki'ye doğru ittirip kendisine güvenmesini istedi ve elinden yere düşen kılıcı ağzına alıp ağzındaki kılıç ile iki haydudu daha öldürmüştü. Bundan cesaret alan Kazuki, elindeki hançer ile diğer haydudu öldürmüştü. Kazuki'nin aklına birden eğitimlerinde gördüğü örümcek saldırısı ile ayağından çıkardığı kabzasına bağlı ip ile çete elebaşına saldırıp onu boğdu ve bu saldırıdan korkan diğer haydutlar kaçıştılar. Kazuki ilk defa bir zafer alınmasına yardım etmişti ve bundan dolayı mutlu olmuştu.

Fatih Mert ACAR

İki Öğrencinin Gözünden

Sabahın yedisi... Kendini bildi bileli hep nefret ettiği o uyandırma alarmı yine çalmıştı. Doğruldu ve önüne baktı. Kız kardeşi huzur içinde yorganına sarılmış uyuyordu. Büyümemişti henüz. Hiçbir şeyin farkında değildi. Tek derdi o gün erkek kardeşi ile hangi oyunu oynamak istedikleriydi. “Kardeşlerim ne kadar mutlu.” diye her sabah olduğu gibi yine iç geçirdi ve penceresini açıp dışarıya göz gezdirdi. Komşularının horozu nedendir bilinmez -belki de iyice yaşlandığından- bütün gece ötmüş ve şimdi o da uyuyordu. Dışarısı buz gibiydi ve hafiften yağmur atıstırıyordu ama öğleden sonra şiddetleneceği belliydi.

Hazırlanıp okula gitmek yerine geri yatmak her zaman olduğu gibi en iyi seçenektir ama günümüz şartları buna hayır diyordu. Sanki gelip geçen her gün kulağına şöyle fısıldıyordu ‘sana yardım etmeyeceğim. Eğer bir gelecek varsa o sadece senindir. Karışmam, karışmam.’ Penceresini kapattı ve yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. Kışın ortasında yüzünü soğuk su ile yıkamak genellikle pek mantıklı değildir. Özellikle de saat sabahın yedisi ise ve o uykusuzluk ile hayattan bezmişsen. Musluğu sıcak suyun aktığı tarafa doğru çevirdi ve suyun ısınmasını bekledi. Sıcak su gelmedi. Daha sabahın ilk dakikaları onun için -yine- kötü başlamıştı. Kombi tekrardan ve tekrardan bozulmuştu. 3 gündür sıcak su gelmiyordu. Bu bilgi ile beyni yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Ev, demek bu yüzden buz gibi diye iç geçirdi ve titreye titreye yüzünü yıkadı. Yıkamasa da olurdu ama bu seçenek derste uyuyup kalmak istemiyorsa geçerliydi ki o gün en sevdiği dersler vardı. Kendi kafasında kendini yorgunluğu ile acındırıp giyindi ve sonraki durağı olan mutfığa yöneldi. Annesi mutfakta kalsiyum, kan sulandırıcı gibi -bu ilaçlar yarısı bile değil- günlük ilaçlarını içiyordu. Bunları içmenin pek kolay bir şey olmadığı yüzünün şekilden şekle girmesinden belliydi. Annesi ona gülümsedi ve her sabahki gibi içten bir günaydın dedi. O da

günaydın, dedi ve sustu. Hafifçe gülümsedi ama sonra yüzündeki bezginlik hiç gitmemişçesine geri geldi. İki lokma yemek yemeye hâli yoktu. Okul ile evleri arasında 20 dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Çoğunlukla yokuştur. Kendini ise şununla motive ediyordu ya da motive etmeye çalışıyordu diyelim: “Sabah yürüyüşü” Evet, fena fikir değil açıkçası. Babası o gün çalışmayacağı için evdeydi. Annesi ile evden çıkacaktı -bu onun için günün en güzel zamanlarından biri- annesine okul yolundaki otobüs durağına kadar eşlik edecekti ve sonra 10 dakika kadar tek başına en sevdiği diziyi düşünerek yürüyecekti.

Okul yolu için planladığı veya haftanın 3 günü yaşadığı için ezberlediği rutinini yerine getirince günün yaklaşık 8 saatini orada geçireceği okuluna vardı. Dedim ya, en sevdiği derslerin olduğu gündü. Yani sayısal olan dersler. Çoğu kişiden farklı olduğunun birinci göstergesi. Matematiği çok severdi. İyiydi de bunda. Ama tüm bu sayısal sevdasının aksine sözel dersler -ona göre- berbattı. Bir konu hakkında sözel yorum yapmakta zorlanıyordu. Sözel şeyleri ezberlemek de cabası. Her neyse, ders görüşlerini de aktardığımızı göre konuya dönelim.

Okula girince “İşte yeni gün!” diye hafif gülümsemesi ile sınıfa yöneldi. En arkadaki soğuk rüzgâr yiyen sırasına doğru yürürken herkese tek tek günaydın dedi. Sırasına oturunca kat kat giydiği ceketlerini çıkardı. “Üşümek mi kaldı? 20 dakikadır yürüyorum. Tabii ki ter boşaldı üstümden. İlk ders bir geçsin, başlarım yine donmaya.” Deneyimleri ona bu cümleleri ezberletmişti. Okulda boş kalmamak için akşamdan hazırladığı testleri sırasının gözüne koydu ve ders kitaplarını çıkardı. Sonrası bilinen klasik inek öğrenci tipi. Okul... Çok ayrıntılı geçmeyen 8 saat... Sözel derslerde elin geleni yapmaya çalışmak ama yine de sıkılmak, sayısalarda da beynini ortaya koymak... Geleceğini bu durum nasıl etkileyecek bilmiyorum. Çok parası olunca annesini ve teyzesini alıp İsviçre’de yaşamak en büyük hayalimdi. Yazın geceleri yapacak bir şey bulamayınca sitenin gıcırdayıp duran salıncağında sallanırken hep

anlatırdı hayallerini, yaşadıklarını. Anlaşılan o ki İsviçre hayali biraz gerçekleştikten uzaklaşmaya başlamış, Almanca dersindeki geriliği yüzünden olsa gerek. Bu hayal, yüzünü artık Londra'ya doğru çevirmiş.

Sürpriz!.. Okul bitti. Artık evdeyiz. 3 saat kadar boş boş oturmak onun için günün en iyi yanıydı. Hayatı boyunca kaç defa izlediğini saymayı bıraktığı bazı klasik iç bayıcı Türk dizilerini izlerken annesine o gün okulda neler yaptığını falan anlatıyordu. Klasik öğrenci tipi işte. Bir süre sonra insanı sıkarsa da. Gününe göre değişen iyi veya kötü bir akşam yemeği ve ardından ders çalışma zamanı... Bu, onun için bir eziyet değildi ama eğer ki bir konuyu anlamadıysa veya ergenlik etkisi ile gelen mutsuzluk onun için ağır geçen bir sinir krizine kadar gidebilirdi. 4 saatlik duygusuz bir çalışmanın ardından alabildiği en yüksek verim ile o masadan kalkar, sonunda uyku vakti cümlesinin verdiği huzur ve tatlı bir yorgunluk ile çantasını hazırlar ve odasına yavaşça girerdi.

Anlık huzuru son bulmuş, yine kara düşünceler sarmıştı içini. Kız kardeşi ödevlerini bitirmiş ve iki dakikaya kalmaz uykuya dalmıştı. Sabah kalktığında kız kardeşi uyuyordu ve muhtemelen o 3. derste yken falan uyanmıştı. Uyumak için odaya girdiğinde kız kardeşi ondan dakikalar önce uyumuştur bile... Gerçekten de buna değecek miydi? Bu kadar uykusuzluk, bu yaşta hayattan bezme, kendini tanıyamama... Neden filmlerde gördüğümüz kadar kolay değildi ki hayat? Neden her gün üzerimizdeki bıkkınlık ile ağlıyoruz, neden gençliğimizi yaşayamıyoruz, neden bu yaşta her şeyin pahalı olduğundan, doların yükselmesinden falan yakınıyoruz? Neden hiçbir şey eskisi gibi değil?

Bizim arkadaş kardeşine öylece baktıktan sonra en sevdiği giysileri olan pijamalarını giydi. Yatağına uzandı, yorganına sarılmanın verdiği huzur ile gözlerini kapattı. İçinden şöyle geçirdi: "10 dakika gibi gelecek bu uyku sana. Yarın yine uyanacaksın, yine mutsuz olacaksın, su yine soğuk olacak, yüzünü yıkamak yine zor olacak, öğleden sonraların

yine boş geçecek.” O sırada alarm çaldı. Saat 7 olmuştu. Horoz bu kez zamanında ötüyordu. O saat ertesi gün yine çaldı, yine çaldı, yine çaldı...

Aslınur TURHAN

Manipülasyon

Patron Halil Bey öğle arasındaydı. Biraz dinlenmek için bir yandan elindeki bisküviyi yiyor, bir yandan da televizyon seyrediyordu. Ekranda bir şey dikkatini çekmişti; parlayan ışıklar, sesler, reklamdaki adam: “Kızıлтаş kayışları! Şimdi fabrikanızda kullanın, farkı görün” diyordu ikna edici bir sesle. Halil Bey, içinden: “Bu kadar kaliteli reklamı olan bir firmanın ürünleri de kaliteli olmalı!” diye düşündü. Hemen asistanı Ziya’yı çağırdı: “Bundan sonra makinelerimizde bu markayı kullanacağız.” dedi.

O günden sonra o marka kullanılmaya başladı. Kayışlar kaliteli ancak çok pahalıydı. Bu durum bir süre sonra firmayı zarar etme yoluna götürdü. O sırada işçiler arasında çeşitli dedikodular dönüyordu: “Firma kapanabilirmiş, maaşlarımız düşülecekmış, patron çok kızgınmış.” söylentiler doğru çıktı ve maaşlar düşürüldü. Ahmet ise bu işçilerin arasındaydı, duydukları onu korkutmuştu ancak şirketten kovulmamalıydı çünkü çalışabileceği tek iş bu idi. Tedirgin tedirgin evine gitti.

Evi derme çatma bir evdi. Eşini selamladı, eşi asık suratını fark edip ne olduğunu sordu. Durumdan bahsetti, eşi onu teselli etti. Biraz rahatlamak için televizyonun karşısına geçti, sevdiği diziyi izleyecekti. Ama ondan önce bir reklam gördü. Parlayan ışıklar, sesler reklamdaki adam: “Ortamdaki tüm dikkati üzerinize mi çekmek istiyorsunuz? Herkes peşinizden mi koşsun istiyorsunuz? Şimdi Altın koku parfümlerinden alın ve değişimi görün.” diyordu. Etkilenmişti, içinden: “Vay vay, reklamı bu kadar kaliteli olan bir markanın ürünü de kaliteli olmalı.” diye düşündü. Parası azdı ancak onu almalıydı bencilce davranmıştı. Markete gitti ve aldı.

O marketteyken eşi bir evlilik programı izliyordu, programda bir çiftin kavgası vardı. Ahmet’in eşi programdaki kadından çok

etkilenmişti. Bir anlığına heyecanlanarak eşinin kendisini aldattığını düşündü. Ardından Ahmet eve geldi. Elindeki parfümü eşi gördü ve sordu: “Zaten az paramız var, bu parfümün ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?!” Ahmet biliyordu ama o kadar etkilenmişti ki eşine parfümü övmeye başladı. Eşi ise karşı çıktığı zaman aralarında bir kavga çıktı. Bu tartışmanın arasında eşi: “Sen zaten beni aldatıyorsun, biliyorum!” dedi. Evlilik programından etkilenmişti. Küçük bir kavga tetiklemişti her şeyi. Ahmet ise bu söylemden oldukça etkilenmiş ve sinirlenmişti. Eşi ise zaten televizyon programı sebebiyle manipüle olmuştu. O da kararlıydı konuşmamaya. İlişkileri bitme noktasına geldi ve ayrıldılar. Böylece manipülasyon yüzünden bir firma, onlarca işçi tehlikeye girdi ve bir aile dağıldı.

Çınar TIRYAKIOĞLU

Onun Yokluğu

Pazartesi sabahıydı. Ezan sesiyle uyandı. Yatakta bir süre öylece oturup karşı duvardaki saati izledi. Odadaki tek ses saatin sesiydi. Yataktan nihayet kalkıp yüzünü yıkamaya gitti. Odasına dönüp dolabını karıştırmaya başladı, gri okul pantolonunu ve o nefret ettiği kırmızı okul tişörtünü dolaptan çıkardı. Aynanın karşısına geçip giyinmeye başladı. O beğenmediği yüzü ve vücuduna kötü kötü baktı. Allah'ın onu neden bu kadar çirkin yarattığını düşündükçe kendinden de bu hayattan da daha da nefret ediyordu. Büyük bir burnu, o küçük gözlerinin altında mor mor halkalar ve kısacık bir boyu vardı. Gerçi, o halkalar son iki gün yaşadıklarının eseri idi.

Babasının ölümü sonrası annesinin durumu ve bu olayın kendisine verdiği acı. Katlanılmaz bir acıydı bu. Hep bir eksiklik varmış gibi hissediyordu. Babası her aklına geldiğinde gözleri dolar ve istemsizce hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlardı. Gözyaşlarını tutmaya çalışsa bile beceremiyordu. Kendini iyice yalnız hissetmeye başlamıştı. Annesinin ve abisinin durumu da hiç iyi değildi. Bir yandan da onlar için korkuyordu. Ya yapayalnız kalırsa onlar da giderse? İçindeki bu yalnızlık korkusunu bir türlü yenemiyordu.

Nihayet giyindi ve okula gitmek için yola çıktı. Bu kasım soğuşunda beresini bile takmamıştı. O bembeyaz burnu ve kulakları bu soğukta hemencecik kızarmıştı. Hızlı adımlarla okula vardı. Sınıfına girdiği anda herkes ona acıyarak bakmıştı. Sırasına geçti ve kafasını koyup öylece yattı. Belki de o ağlamaktan kızaran, altında mor halkalar oluşan gözlerini kimse görmesin diye. Birkaç dakika sonra 2-3 arkadaşı yanına geldi ve ona kendisini bu kadar harap etmemesi gerektiğini söyledi ve ona acıyarak bakmaya devam ettiler. Hiçbiri anlamıyordu onu. Onların hiç babası ölmüş müydü ki? Birkaç kişi daha geldi ve aynı şeyleri söyleyip durdular. Kendisini o kadar yalnız, o kadar çaresiz, o

kadar kıymetsiz hissediyordu ki. Babası olmayınca her şey bir hiçmiş gibi geliyordu. Babasını kıymetini şimdi daha çok anlıyordu. Keşke o hayattayken onunla daha çok vakit geçirseydi, keşke ona daha çok sarılsaydı. Ama şimdi babası yoktu ve bu duruma alışması gerekiyordu.

Her ne kadar zor olsa da. Sonunda okul bitmiş ve eve gelmişti. Kapıyı açtı ve içeriye girdi. Annesi mutfakta öylece oturup bir yere odaklanmış bakıyordu. Annesi onun geldiğini fark etmemişti bile. Abisi ise evde yoktu. Muhtemelen okula bile gitmemişti. Kim bilir şimdi nerde ve ne haldeydi? Akşama doğru komşuları yemek getirmişti. Annesiyle bir şeyler konuşup gitmişti. Yemeklerini yediler ve herkes odasına çekildi. Yatağına yattı, hemen uyumak istiyordu, hiç birşey düşünmeden. Bu son iki gün, yalnızlığı iliklerine kadar hissetmişti hem de hiç hayal edemeyeceği kadar.

Fuat Efe YAZICI

Kaybolan Çiçekler

Güneşli bir günün öğle saatlerinde yakın arkadaşı Neslihan ile buluşacakları parka varmış, beklemeye başlamıştı Rüya. Çok geçmeden Neslihan'ın da aceleci adımlarla ona doğru geldiğini gördü. "Geç kaldım değil mi?" dedi arkadaşı. Neslihan'ın telaşlı sesini duyan Rüya cevapladı: "Biraz geç kaldın ama önemli değil. Gidelim hadi." dedi.

Neslihan'ın büyük halası (annesinin halası) Müjgan Hanım rahatsızlanmıştı ve Neslihan'ın annesi de ziyaretine gitmesini istemişti kızından. Aynı gün Rüya ile buluşacak olan Neslihan, annesini de kırmak istemeyince arada kalmış; durumu arkadaşına dürüstçe açıklamıştı. Kendisinden öncelerde yaşamış olan insanlara ve hikâyelerine büyük bir merak duyan Rüya ise Neslihan'a beraber gidebileceklerini söylemişti. Neslihan'ın halası (büyük halası) biraz huysuz, biraz da tuhaf bir kadındı. Rüya, Müjgan Hanım'la tanışmak istemişti, Neslihan'ın anlattığı bu ilginç kadını merak etmişti.

Eve vardıklarında kapıyı Müjgan Hanım açtı. Tek katlı, müstakil, ferah bir evdi. Birkaç ağaçtan oluşan bir bahçesi vardı. Rüya, gözlerini etraftan alarak Müjgan Hanım'a döndü. Ayaküstü tanıştılar ve Müjgan Hanım lavaboya gideceğini söyleyerek salondan ayrıldı. Ziyaretine gelinen hastadan çok, çay içmeye gelmiş komşu edalarında onlarla konuşmuştu.

Rüya, etrafa bakınmaya başladı. Kapıdan girince beyaz ve krem tonlarıyla döşeli güzel bir salon karşılaşmıştı onları. Neslihan gelir gelmez ne zaman döneceklerinin hesabını yapmaya başlamıştı. Müjgan Hanım ile pek anlaşamazlardı. Annesi rica etmese gelmeyecekti. O sırada Rüya'nın gözü vitrindeki boş vazoya takıldı. Neslihan'ın anlattığına göre halasının en takıntılı olduğu evindeki mavi vazoydu ve tabii içindeki

zambaklar. Rüya, “Neslihan, halanın mavi vazosu vitrinin üzerinde mi?” diye sordu. Neslihan o sırada telefonuyla meşguldü. Kafasını kaldırmadan, “Evet.” dedi. Rüya bu defa, “Beyaz zambaklar içinde miydi?” diye sordu. Neslihan, yine başını kaldırmadan aynı cevabı verdi. “Öyleyse, şu an değiller.” Neslihan, şaşkınlık ve bir parça korkuyla vazoya baktı. Sakince biraz daha baktı. Hayır, sakın değildi. Endişeyle Rüya’ya, “Zambakları bulmalıyız.” dedi.

Düşünmeye başladılar. Birkaç dakika sustular. Ardından Neslihan, “Yerini değiştirmiştir belki?” diye bir teori attı ortaya. Sonra kendi kendine, “Hayır, bu saçmaydı.” diyerek vazgeçti. Rüya, “Vazoyu yıkayacaktır belki?” dedi. Neslihan bu sefer, “Öyle olsa vazoyu burada bırakmazdı.” diyerek bir ihtimali daha yok etti. Birbirlerine baktılar. Birinin çiçekleri almış olabileceğini düşünüyorlardı. O sırada salona biri girdi. Kızlar bir saniyeliğine ürktü.

Gelen, Neslihan’ın teyzesi Aysel’di. Durumu Aysel’e anlattıklarında bir düşündü. Sonra telaşlandı. Konuşmasına fırsat olmadan Müjgan Hanım içeri geldi: “Neler oluyor size? Yüzleriniz kireç gibi olmuş?” diye sordu. O sırada yüzü kızgındı fakat çok tatlı görünüyordu. Eğer burada olmasa Neslihan buna kahkahalarla gülebilirdi. Ciddi durmaya çalıştı. O sırada Müjgan Hanım, “Nerede benim çiçeklerim Neslihan? Unuttum deme sakın?” derken Neslihan sözünü kesti: “Hala, vallahi bilmiyorum.” dedi yalvar yakar bir halde. Aysel, gülmeye başladı. Neslihan ve Rüya şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Aysel, kafasıyla koltuğun üzerindeki poşetli buketi işaret etti. Rüya bukete eline aldı. Neslihan, çıkmadan annesi eline tutuşturmuştu bunu. Rüya paketi açtı. İçinde birkaç zambak vardı. Birbirlerine baktılar. Aysel tekrar gülmeye başladı. Çiçekleri Müjgan hanıma verdiler.

Sonrasında bahçesinde birer fincan çay içtiler. Rüya, Müjgan Hanım’la sohbet etti. Neslihan somurtarak onları dinledi. Aysel, bu olayı

telefonda Neslihan'ın annesine anlatırken somurtkan bir Neslihan ve memnun bir Rüya olarak oradan ayrıldılar.

Nisa KAYMAKÇALAN